

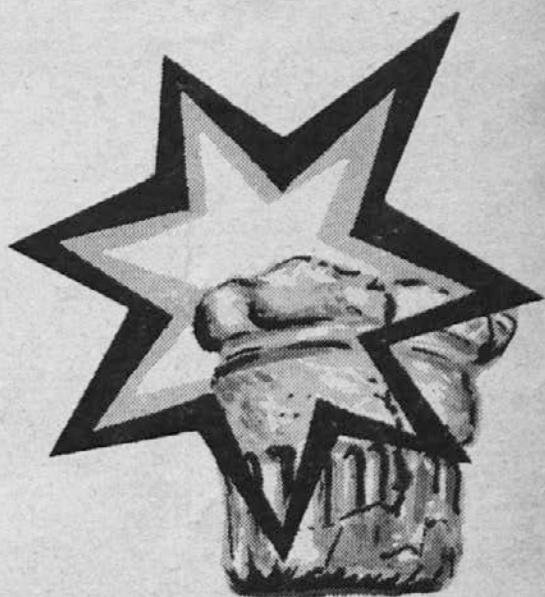
MISLI

1965

ŠTEV. 5

MAJ

LETO XIV.

Registered at the
G.P.O., Sydney, for
transmission by post
as a periodical

MISLI

(Thoughts)

Mesečnik za versko
in kulturno življenje
Slovencev v Avstraliji

★

Ustanovljen leta
1952

★

Urejuje in upravlja
P. Bernard Ambrožič
O.F.M.

6 Wentworth St.,
Point Piper.
Tel.: FM 1525

★

Naročnina £ 1-0-0
letno se
plačuje vnaprej

★

Naslov: MISLI
P.O. Box 136
Double Bay, Sydney.

★

Tisk: Mintis Pty. Ltd.,
417 Burwood Rd., Belmore,
Sydney. Tel. 75-7094.

To je težko pričakovano nadaljevanje Mauserjevega trodelnega romana, ki je postal resnim ljubiteljem knjig takoj nepogrešljiv.

Nimamo ga še, pa je na potovanju iz Argentine in bo gotovo tu pred izidom junijskih MISLI. Žal se nam je pripetila nezgoda, da je veter odnesel seznam tistih, ki ste drugi del že naprej naročili. Prosimo, ponovite naročbo zdaj in pošljite denar: £ 1-10.0

Razpošljemo takoj, ko dospe.

PRVI DEL romana LJUDJE POD BIČEM nam je pri MISLIH ponovno popolnoma pošel. Kdor bi ga še želel, naj se oglasi, dali mu ga bomo poslali naravnost iz Argentine, da bo hitreje. Cena ista: £ 1-10.0.

NADALJE PRIPOROČAMO:

NARTE VELIKONJA: L J U D J E Zbirka krajših povesti. Založila Sl. Kult. Akcija v Argentini. — Vezana 30 šil, nevezana 20. Poštnina 2 šil.

ANTON TRSTENJAK: Č L O V E K V S T I S K I. — Polna primerov, kako si lahko iz stiske, predvsem, duševne, sam pomagaš. Nevezana 10 šil, poštnina 1 šil.

MOJ SVET IN MOJ ČAS, izbrana dela dr. Ivana Preglja — £1-0-0 (2 šil. poštnina).

A.M. SLOMŠEK, služabnik božji. Spisal dr. Fr. Kovačič. Knjiga je na novo izšla v Argentini za stoletnico Slomškove smrti. Zelo lepa zgodovinska knjiga stane £ 1-0-0.

KNJIGE DOBITE PRI "MISLIH"

TA MESEC NAJ BO NA TEM MESTU O P R I L I K I pisateljeve 60 letnice toplo priporočena samo ENA KNJIGA:

R u d a J u r č e c

SKOZI LUČI IN SENCE

Cena: Nevezana £ 1-0-0 — vezana £1-10-0

Precej izvodov te imenitne knjige je že šlo med naše ljudi in vsi jo občudujejo. Nekaj izvo-

dov nam je pa obležalo, nikomur ne bo žal, če si svojega hitro nabavi. Veliko se bo naučil o dogodkih v domovini v letih pred drugo svetovno vojno.

Pisatelju Rudi Jurčecu so pred dobrim mesecem za njegovo življenjsko 60 letnico mnogi napisali laskava priznanja in izrazili pristržne čestitke. Zdaj piše drugi del svoje knjige, ki bo brez dvoma enako zanimiv in poučen. Preden izide drugi del, zagotovite si prvega.

Tako bomo odličnemu pisatelju za njegov jubilej najlepše čestitali. Bog ga živi še mnogo let!

DA BI SE LOČENI V KRISTUSU ZBLIŽALI

KRISTUSOVA ŽELJA: DA BI BILI VSI ENO, le počasi prodira v srca njegovih spoznavalec. Vendar prodira. Kristjani vseh ločin ali sekt so že davno začutili, da razdrobljeno krščanstvo ne more dati svetu tistega odrešenja, ki mu ga je namenil Kristus. Že dolgo so se pojavljali poskusi zблиžanja, ki naj bi pomenilo prve korake do končnega zedinjenja. Kristjani, ki so se živo zavedali, da je zdrobljeno krščanstvo velika nesreča, so tudi čutili, da iz lastne človeške moči ne morejo upati na zблиževanje, kaj šele na zedinjenje. Zatekali so se k molitvi v ta namen. Česar človek ne zmore, je pa mogoče Bogu.

Molili so sprva le bolj v lastnem krogu. Ko je anglikanec ustanovil molitveno osmino za zedinjenje kristjanov, ni mislil na to, da bi zbiral k molitvi anglikance skupno s katoličani. Ko su tudi katoličani sprejeli molitveno osmino, so molili sami med seboj. Ko je naš Slomšek ustanovil Apostolat sv. Cirila in Metoda za zedinjenje s pravoslavnimi, ni pozivljaj k molitvi pravoslavni, članstvo za svoj apostolat je iskal med katoličani.

Odkar je drugi vatikanski koncil na poziv rajnega papeža Janeza vse bolj živo razgibal krščanski svet v želji po zedinjenju, je prišlo spoznanje, da bi bila zaželena in možna skupna molitev in skupna udeležba pri nekaterih verskih obredih, ki so vsem kristjanom sprejemljivi in ne podirajo stavbe jasno razodetih resnic. Koncil je načelno priznal to spoznanje in dal splošna navodila, kako to v praktičnem življenju izvesti. Za poedine dežele in kraje je pooblastil krajevne škofe, da načrt izvedejo v podrobnostih.

Konec aprila 1965 so avstralski škofje izdali navodila svojim katoliškim vernikom, v koliko in v kakšnih okoliščinah jim je dovoljena soudeležba pri verskih prireditvah "ločenih bratov", bodisi pravoslavni, anglikancev ali protestantov. V teh navodilih je nekaj točk, ki dosedanjo strogo ločitev odstranjajo. Katoličani se zdaj smejo pridružiti drugovercem v naslednjih primerih:

1. Kadar se zberejo k molitvam in drugim verskim funkcijam na **javni prostorih, pa izven svojih cerkva;** posebno je to dovoljenje dano, če je namen prireditve tudi molitev za zedinjenje;

2. Verskih obredov v nekatoliških cerkvah se sme posamezen katoličan udeležiti kot "opazovalec", če mu to narekuje uradna služba, prijateljstvo ali tudi gola vljudnost napram nekatoličanom; izrečno škofje omenjajo poroke in pogrebe.

3. Katoličan sme biti "drug" in uradna priča pri porokah nekatoličanov, ki se sklepajo veljavno v njihovih cerkvah.

4. Nikakor pa ni dovoljeno katoličanom, da bi pristopali v nekatoliških cerkvah "k obhajilu", ki je tam samo podoba našega obhajila, ne pa živa resničnost. Tudi ne moreš z udeležbo v nekatoliški cerkvi zadostiti dolžnosti da se udeležiš sv. maše ob nedeljah in zapovedanih praznikih.

PRIPOMBA: Ker za Avstralijo v prvi vrsti pridejo v poštev anglikanske cerkve, bo v tej zvezi koristno prebrati članek o kongresu anglikancev v Torontu. Poiščite ga v pričujoči številki!

KRIZA V ČEŠČENJU MATERE BOŽJE

Dr. Jakob Ukmar

Govoril na tržaškem radiu 4. okt. 1964

MNOGI TOŽIJO DANDANES, da je zašla požnost do božje Matere v nekako krizo pri mnogih kristjanih, posebno pri mladih ljudeh. Pritožba ni brez podlage in to iz več razlogov.

Nekatere oblike Marijinega češčenja so postale pretirano sentimentalne ali čustvene. Umetnost predstavlja šestokrat Marijo kot ideal ženske lepote, ne pa kot vzvišeno božjo mater. Dobršen del nabožne literature poudarja Marijine prednosti na tak način, da so si ljudje, ki jim manjka zadostna bogoslovna izobrazba, naredili iz svete Device ne samo vzor človeške dovršenosti, ampak nekaj, kar stoji poleg Boga kot nekaka boginja, ki ob izrednih prilikah celo čez Kristusa, ki je njen sin, komandira. Končno je v tem smislu sokrivo tudi tisto pridigovanje, ki je v mesecu maju ponekod razstava govorniške umetnosti in pretirano povzdiguje gotove oblike Marijinega češčenja, namesto da bi postavilo Marijo v pravi okvir krščanstva, ki je vse usmerjeno na božjo slavo in duhovno rešitev človeka.

Povejmo torej sedanjemu, vsaj po imenu krščanskemu človeku, da pravo krščanstvo, če ga le v celoti doživljamo, Marijino češčenje zahteva. Bog namreč, ki ga kristjan moli, ni Bog zaprt sam vase tam nekje v devetih nebesih, temveč Bog, ki je v zgodovinski dobi prišel vidno med nas, da duhovno dvigne ves človeški rod. Prišel pa je po tisti izvoljeni ženi, iz katere se je porodil kot Bog in človek, kot naš brat po človeški naravi, prišel je po Mariji. Zato je umestno in pravično, da kristjan spoštuje in časti vse, kar je v zvezi z Bogom Odrešenikom sveta, da torej ljubi Cerkev kot Odrešenikovo ustanovo ter visoko ceni Odrešenikovo besedo v evangeliju. In tako je čisto naravno, da kristjan prav posebno časti Marijo, ki je v najtesnejši zvezi z Odrešenikom sveta, kot mati s sinom.

Marijino češčenje ni torej privilegij tistih, ki jim prija samo sentimentalna ali čustvena religioznost, temveč je obvezno za vse, ki hočejo svojo krščansko vero resnično in docela živeti. Kdor bi iz svojega verskega življenja izključil Marijo, ne bi izkazal Bogu popolne časti, ker bi zavrgel najlepši umotvor božjega odrešilnega dela. Saj

kar ima Marija, ima od svojega Sina, ki je odrešenik vsega človeškega rodu, odrešenik tudi svoje matere.

Do tu vse prav, poreče sedanji slabotni kristjan, toda vi katoliki ste naredili iz Marije neko nadčloveško bitje, naredili ste jo za vsemogočno posredovalko vseh milosti in si jo upate imenovati celo soodrešiteljico sveta. Tako nekako ugovarjajo gotovi kritiki sedanjega Marijinega češčenja in se tako, morda nevede, bližajo protestantstvu. Vendar bi se pa zelo motil, kdor bi menil, da so protestanti docela zavrgli sleherno Marijino češčenje. Saj eksistira v njihovi literaturi celo "Zgodovina Marijinega češčenja v protestantstvu" in je njih knjigo z naslovom "Marija, Jezusova mati, kot podoba Cerkve". A v tem so pa vse protestanske struje edine, da taje Marijino brezmadežno spočetje in njeno telesno vnebovzetje ter da odklanjajo sleherno Marijino sodelovanje pri odrešilnem delu Kristusovem. Ti naši ločeni bratje so zelo zaskrbljeni, da ne bi Marijino češčenje, kakršno prakticirajo katoliki, ogrožalo ali vsaj zatemnilo temeljno resnico krščanstva, da je učlovečeni Bog edini odrešenik človeškega rodu in da je Kristus edini srednik med Bogom in ljudmi.

Zato moramo biti mi katoliki previdni, moramo se varovati slehernega pretiravanja, ter z besedo in zgledom sedanjemu kritičnemu svetu pokazati, da naše Marijino češčenje prav nič ne odjemlje Kristusovemu odrešilnemu delu, da mi katoliki ne postavljamo poleg Odrešenika sveta še drug princip našega odrešenja, še nekako soodrešiteljico, temveč je naša trdna vera, da je Kristus edini Odrešenik in edini srednik med Bogom in ljudmi, edini srednik, ki po priprošnji svojih izvoljencev deli sadove svoje odrešilne smrti in še prav posebno po svoji Materi Mariji. Saj ni bilo nobeno človeško bitje z Odrešenikom sveta tako združeno po veri in po ljubezni, kakor Odrešenikova Mati. To njeno združenje z Bogom je pa doseglo svoj najbolj pretresljiv izraz, ko je Marija pod križem v popolni vdanosti gledala umirajočega sina na križu. Tedaj je bila božja Mati najtesneje združena z Odrešenikom, tedaj je z njim čutila in z njim duhovno sodelovala.

Pa, ali smem reči, da je Marija pod križem sodelovala s svojim na križu visečim Sinom za duhovno rešitev sveta? Smem in ne smem, kakor pač umevam besedo "sodelovati". Navadno pomeni sodelovanje pomoč, ki jo nudimo človeku, ki deluje, ki pa brez naše pomoči ne bi mogel dela dovršiti ali bi ga le težavno in kasno dovršil. Jasno, da o takem sodelovanju božje matere pri odrešilnem delu božjega in njenega sina ne moremo govoriti. To bi bilo docela nekrščansko. Duhovno dvigniti ves človeški rod, dati Bogu zadovolšenje za grehe vseh Adamovih potomcev, ustvariti podlago za duhovno rešitev vseh narodov do konca sveta, to premore edinole vsemogočni in neskončno usmiljeni Bog. Nobeno ustvarjeno bitje ne bi moglo pri tem božjem delu kaj pomagati in Odrešenik sveta nobene pomoči ne potrebuje. Tu gre za fundamentalno resnico, na kateri sloni krščanstvo: učlovečeni sin božji je edini Odrešenik človeškega rodu, kakor tudi edini srednik med Bogom in ljudmi.

V tem smislu torej ne moremo govoriti o kakem sodelovanju Marije pri odrešilnem delu njenega Sina. Eni pa menijo, da je le sodelovala, ker je ona kot mati dala in vzgojila telo, ki ga je njen Sin daroval za naše odrešenje. Ta ugovor ne velja. Saj vendar vsi vemo, da nobena mati ni sodeložna ne dobrih ne slabih dejanj odraslega sina samo zato, ker je njegova mati in mu je dala telo. Sicer pa božji Sin človeškega telesa niti ni nujno potreboval, ker bi bil lahko samo z enim aktom svoje volje svet odrešil.

Prav tako neutemeljen je drug ugovor, ki se včasih bere v nabožni literaturi, da je Marija na Kalvariji klonila pod božjo voljo in nekako privolila v krvavo žrtev na križu ter tako sodelovala pri delu odrešenja, kakor je bila že v Nazaretu privolila v božje materinstvo, ko je rekla: "Glej, dekla sem Gospodova". Lepe besede so to, a bogoslovno ne drže. Kakšen Bog bi to bil, ki bi bil v svojih večnih načrtih učlovečenja in odrešenja odvisen od privoljenja ene žene, ene matere?

O kakem aktivnem sodelovanju Marije pri odrešilnem delu Gospodovem ne moremo torej govoriti. Odrešenje človeškega rodu je zvršil Odrešenik sam. V velikem delu odrešenja ne stoji Marija nekje poleg Odrešenika kot njegova pomočnica, tudi ne med Odrešenikom in ljudmi, temveč je docela na naši, na človeški strani. Ni soodrešiteljica, temveč z nami soodrešena, četudi odrešena v drugačni meri kakor ostali Adamovi otroci.

Kako pa le smem reči, da je Marija z Odrešenikom sodelovala? Sodelovala je združena s svojim sinom po veri, po ljubezni in popolni vdanosti. Tudi apostol Janez in Magdalena sta slično sodelovala z Odrešenikom sveta. Da, mi vsi mo-

ramo z njim sodelovati v hvaležni ljubezni in s skesanim srcem, da bomo deležni sadov odrešenja. Veliko delo odrešenja je bilo samo na sebi dovršeno enkrat za vselej, tam na Kalvariji. Da bo pa tudi v nas dovršeno in uspešno, moramo z Odrešenikom sodelovati v veri, ki deluje po ljubezni (Gal 5, 6). To potrebo sodelovanja s trpečim Odrešenikom je čutil Pavel, ko je pisal, da na svojem mesu dopolnjuje, kar še manjka bridkostim Kristusovim (Col 1, 24). Marija pa, milosti polna in na poseben način odrešena, posreduje s svojo priprošnjo sadove odrešenja vsej Cerkvi, vsem ljudem.

Mislím, da tako tolmačenje Marijine udeležbe pri odrešilnem delu in njenega posredovanja milosti, ne bi zadelo pri ločenih bratih in kritičnih kristjanih na hujši odpor. Saj je že 1951. leta odlični protestantski teolog Asmussen pisal: Če stoji Marija kot posredovalka milosti samostojno poleg Kristusa, je čast našega Gospoda okrnjena; če posreduje, ker je v Kristusu združena potem priča, da je Odrešenikovo delo uspešno. (Maria die Mutter Gotes, Stuttgart 1951 str. 50).

Bog daj, da bi iz vesoljnega cerkvenega zborra dobili več luči v ta težavna bogoslovna vprašanja. Saj pravi nauk o Mariji stoji in pade s Cerkvijo. A stal bo, ker bo stala Cerkev do konca dni.

CILJ JE POSTAVLJEN – 1.000 PODPISOV

P. Bernard

V APRILSKI ŠTEVILKI JE BILO Povedano, kako velik korak naprej je naredila Baragova zadeva v ameriški škofiji Marquette. Od mnogoletnega zbiranja dokumentov in pričevanj je prešla v roke uradnega cerkveno — pravnega razsodišča. Prišel bo čas, ko bo škof Noa nesel v Rim lepo urejeno gradivo za Barago, kakor je nedavno nesel mariborski škof dr. Držečnik podobno gradivo za Slomškovo beatifikacijo. Bog daj, da bi tisti čas kmalu prišel!

Bo kdo vprašal: Ali je zdaj še kaj treba napraviti od naše strani? Ali ni dovolj, da samo lepo čakamo in želimo, želimo. . . ? Na primer: Kakšen pomen naj bi še imelo pobiranje podpisov pod apel na škofa v Marquettu?

Velik pomen!

1. — Škof in njegovi duhovniki, člani uradno postavljenega sodišča, imajo polno vsakovrstnega drugega dela. Čeprav so za stvar navdušeni, jih bodo od časa do časa obhajale skušnjave, da bi spričo važnih drugih poslov Baragovo zadevo odložili in spet odložili. To še posebno, če bi videli, da se Baragovi častilci v Ameriki in drugod po svetu za stvar nič preveč ne zanimajo. Pri takih zadevah je treba organizirati nekako "ljudsko gibanje", drugače zelo rade nekje obtiče.

2. Prepričan sem, da je Amerika že, še bolj pa bo zdaj, tako ljudsko gibanje postavila na nogo. Zadeva ne bo več zastala. Toda mi Slovenci, ki smo v resnici vse sami začeli, zdaj nikakor nocoj vsega nadaljnega postopka prepustiti Amerikancem. Privoščimo jim Barago, naj ga imajo, v kolikor je prav. Hočemo pa, da Baraga ostane tudi nadalje naš, kot je bil od vsega začetka. Zato hočemo tudi imeti svoj delež pri njegovem "porivanju" (tako je zadnjič zapisal Pepe Metulj) na oltar.

3. Da to željo tudi v dejanju pokažemo, bomo sestavili apel na škofa v Marquettu, naj pospeši delo škofijskega sodišča, in pod apel nabrali podpisov — nič koliko! Deset tisoč naj bo cilj, morda ga dosežemo, morda ne. Nekaj tisočev več ali manj, to se ne bo toliko poznalo. Toda ko že postavljamo cilj, naj bo rajši visok nego nizek.

4. — Nabirali bomo tudi med neslovenskimi Avstralci. Čeprav ne bodo pod apelom zgolj slovenska imena, bodo v Marquettu le vedeli, da je zbiranje podpisov slovenska iniciativa. S tem bomo dosegli še to, da bo Baraga znan tudi neslovenskim Avstralcem in v Marquettu bodo videli, da se zanimanje za Barago razširja v zelo od-

daljen svet. Veselilo jih bo in z večjo vnemo se bodo lotevali dela.

Kdaj bomo pobirali podpise?

Od 15. junija do 15. avgusta letos. To bodi za sedaj samo na kratko povedano. Toliko, da boste vedeli: Vsa reč ni več neka meglena ideja, ampak resno zamišljena in se bo skoraj začela urediti.

Podrobnosti v prihodnji številki — junijski.

Tudi tisti, ki vam ob tem branju vstaja vprašanje: Kako se bo to godilo, tudi tisti počakajte do junijske številke MISLI. Tam bo povedano.

In kaj še?

Prav je, če povem, preden bo kdo vprašal: Denarnih zbirk za Barago mi v Avstraliji ne bomo napravljali. V Ameriki je dosti denarja in tudi dosti dobrih ljudi, ki ga dajo za dobro stvar od sebe. Ameriški Slovenci so že veliko zbrali, pa tudi drugi Amerikanci. Pa še bodo, kolikor bo potrebno, o tem ne dvomim.

Še in še pa bomo zbirali za Slomškovo zadevo, zakaj Slomška zaenkrat poznamo v glavnem le Slovenci in že samo za to, da zvedo zanj tudi drugi, je treba denarja: tisk, propaganda itd. Njegovo zadevo ima na skrbi slovenska škofija. In tam zbirati denar v take namene dandanes — lahko si mislimo, kako težko je. Vendar tudi tam zbirajo — pomagali jim bomo. Če bo treba, dolgo in krepko!

K Baragovo stvar bomo pa tudi iskreno molili k Bogu, Baragu se pa priporočali za posredovanja v naš prid pred Najvišjim.

DAROVI ZA SLOMSKOV SKLAD

P. Odilo, namestni postulator

Z veseljem in hvaležnim srcem objavljam nadaljnje darove za pospeševanje Slomškove zadeve. Za ta mesec se je nabrala kar lepa zbirka. Na prvem mestu naj navedem dar iz Cringille, NSW

"Pošiljam dar £5 v Slomškov sklad v zahvalo za uslišanje, ki ga pripisujem posredvanju božjega služabnika Antona Martina. — Vinko Bogolin."

Nadaljnji darovi: £10 o priliki misijona v Sydneyu; £5 N.N., Beverly, S.A., J. Šveb in Fr. Šveb, Sydney; £1-10-0 Nekdo v Sydneyu; po £1: Ivanka Urbas, Janez Burgar, N.N., Sydney, pet Neimenovanih po uredniku MISLI.

Bog povrni vsem tem dobrim srcem in tistim, ki se boste drugič oglasili!

Izpod

Triglava

SLOVENSKE ŽUPNIJE v Trstu izdajajo že sedmo leto lastno glasilo, ki nosi naslov: **NAŠ VESTNIK**. Za letošnji marec je izšla posebna številka velike oblike na 8 straneh in se bavi skoraj izključno z novostmi v bogoslužju, zlasti z uvedbo materinščine v sv. mašo. Tudi druge spremembe v mašnem obredu so razložene. Poudarek je na tem, da "po novem" verniki vse lažje sodelujejo z mašnikom in se z njim dejansko povežejo za sveto Daritev.

V **TRSTU SAMEM** imajo slovensko službo božjo v 9 cerkvah, v 4 od teh po dvakrat na nedeljo in praznik. V tržaški okolici je služba božja na 21 krajih. Polovica teh krajev ima slovensko službo božjo po dvakrat, na Opčinah pa trikrat. Slovenski dušni pastirji na Tržaškem svojim vernikom močno poudarjajo, da je končno vendar v vsej katoliški Cerkvi uveljavljeno narelo, ki sta ga zagovarjala in dejansko izvajala brata Ciril in Metod: Boga naj vsakdo časti v svojem domačem jeziku! Zato jim tudi živo polagajo na srce, naj vsi glasno in enakomerno duhovniku med sveto mašo odgovarjajo.

V **VSEM SLOVENSKEM PRIMORJU** čutijo veliko hvaležnost in slavijo nekako veselo zmagoslavje, ko je zdaj dovoljena slovenska služba božja. Z bridkostjo se spominjajo časov, ko je fašistična oblast zabranjevala vsako slovensko besedo v cerkvi tako v molitvi kakor v pesmi. Dopis iz Katinare n. pr. pravi: Prepričani smo, da bo bogoslužje v domačem jeziku zbudilo mnoge naše brate v Kristusu, ki doslej niso hodili redno k maši, da bodo odslej radi hodili.

ŠTRAMAR pri Trstu ima od januarja letos lastno župnijo. Župnik je Marij Gerdol. Nova župnija je precej obsežna, seveda pa ni samo za Slovence. V cerkvi, ki je posvečena sv. Benediktu, so ob nedeljah tri službe božje, ena slovenska in dve italijanski.

"KOROŠKO VOLILNO SKUPNOST" so organizirali koroški demokratični Slovenci za deželne volitve dne 14. marca. Nastopili so s samostojno listo, česar poprej že 12 let niso storili. Za letošnje volitve so postavili 35 kandidatov. S tem so hoteli poudariti življenjsko silo slovenske manjši-

ne, ki ji Nemci napovedujejo pogin najkasneje v 50 letih. Dobili so na dan volitev 4,272 glasov, kar je sicer premalo, da bi imeli lastnega poslance, pa vendar ni brez pomena. Le žal da je slovenska levica volila avstrijske socije in tako občutno znižala število glasov za slovensko skupnost.

NA JESENICE na Gorenjskem se trumoma vali nekultura, tako se pritožuje dopisnik v ljubljanskem **DELU**. Iz gostilniških prostorov odmeva twist, jodlanje in pijansko izzivanje na korajžo. Polovica prebivalstva je od drugod, 20% priseljencev iz oddaljenega juga.

"DRUŽINA", edini slovenski verski list v domovini, vendar sme po novem letu še izhajati, toda naklado je moral zmanjšati zavoljo "pomankanja papirja." Ker pa list domačemu odjemalstvu niti od daleč ne more ustreči, zato ne sprejema več naročnikov iz tujine. S tem je dano pojasnilo, zakaj letošnjih števil **DRUŽINE** v Avstraliji še nismo videli.

METLIKA V BELI KRAJINI praznuje letos 600 letnico svojega rojstva. Vodstvo metliškega muzeja si je vzelo za nalogo, da bo praznovanje visoke obletnice dovolj slovesno. Manj slovesno je pa v Metliki potekel sestanek, ki so ga imeli izven države zaposleni Metličani. Na eni strani so ugotovili, da se v tujini nikjer ne cedita med in mleko, po drugi so potožili, da mnogi povratniki iz tujine doma neumno zapravljajo težko zaslužen denar. V gostilnah mečejo na mizo tisočake in spodbujajo domačine z besedami: "Pij, sirotinja!" Dolenjski list je o vsem tem pisal in ni nič kaj pohvalil tako početje.

V **MURSKI SOBOTI** je v neki hiši naprej in naprej izginjal denar. Nikakor niso mogli ugotoviti, kdo krade. Končno so izsledili, da so po bankovcih pridno segale podgane in jih nosile nekam med drva. Tam so jih po svoji podganski pameti primerno razcefrale. Vse jim je prav prišlo, kar je v papirju: dinarji, avstrijski šilingi, nemške marke in ameriški dolarji.

V **LJUBLJANI JE UMRL** dne 19. aprila in bil pokopan 21. aprila stolni kanonik, dekan in arhidiacon mesta Ljubljane Josip Šimenc. Že dolgo se je boril z rakovo boleznijo v sebi, kmalu po novem letu je obležal. Bil je eden najbolj spoštovanih in iskanih — zelo pogosto na skrivnem — ljubljanskih duhovnikov. Lepo število javnih delavcev, ki niso smeli svoje vere očitno kazati, je preko blagega rajnika na tihem ohranjalo stike z Bogom in Cerkvijo. Ob njegovi smrti je bilo med verniki soglasno mnenje: "Izgubili smo apostola Ljubljane." — PAX!

Božji tipka

★ DANES PA NISEM TAKO PRIDEN s svojo tipkarijo kot sem bil prejšnji mesec. Zopet mi voda teče v grlo in lovim čas. . .

★ Velika noč je bila in — kot objavljeno — imeli smo obrede velikega tedna na prostem pri lurški votlini. Dežja hvala Bogu ni bilo, noč velike sobote je bila pa kar mrzla. No, pa menda nihče ni zmrznil. Še Zemljičeva Ana Marija ne, ki smo jo sredi noči krstili med obredi in je imela komaj devet dni. Prisrčna hvala staršem, da so nam jo za to noč "posodili". Zahvala tudi pevskemu zboru in pa vsem, ki so nam pomagali pripraviti votlino z božjim grobom, kapelo in dvorišče za velikonočno slavo.

★ Zdaj smo pa že v maju. . . Nič kaj cvetoči mesec ni to v Avstraliji smo pač tople dneve pustili za sabo. Začeli smo ga s šmarnično pobožnostjo pri Mariji Pomagaj v Kew: nagovor, pete litanije in blagoslov. Šmarnice bomo imeli tudi na **soboti** pred drugo in tretjo nedeljo ter na četrto in peto **nedeljo** v maju. Vselej ob pol osmih zvečer. Pridite!

★ Za maj se nam obeta tudi že zadnjič napovedana kulturna prireditev: igra v treh dejanjih z naslovom "PRISEGAM". Spisal jo je pokojni p. Kazimir Zakrajšek O.F.M., eden prvih verskih in kulturnih delavcev med ameriškimi Slovenci. Napisal jo je kot newyorški župnik za članice farne Marijine družbe in verjetno je bila na slovenskem odru v New Yorku prvič igrana. Od tam je prišla gotovo na vse slovenske odre Združenih držav ameriških, zdaj pa še k nam v Avstralijo. Prepričan sem, da bo tudi nam prinesla užitek in veselje.

Učiteljica Anica Srnec je z igralkami namenila čisti dobiček naši bodoči cerkvi. Upam, da bodo igrale polni dvorani, saj so kulturne prire-

ditve med nami tako redke. Vstopnice bodo v predprodaji in seveda pri vходу v dvorano. **Predstava bo v soboto dne 29. maja zvečer ob osmih.** St. Brigid's Hall, North Fitzroy. Vsi vljudno vabljeni!

★ Ravno včeraj so mi povedali naši muzikantje Baragovega doma (orkester "Bled"), da bi tudi oni radi zbrali nekaj za bodočo cerkev. Z g. I. Urbasom so rezervirali dvorano v St. Albansu na soboto dne 12. junija ter bodo v prid naši cerkvi priredili družabni večer s plesom. Sami seveda ne bodo plesali, ampak igrali domače polke in valčke, da se bodo pete kar same privzdigovale. Saj urezati jo znajo, to so nam že večkrat pokazali. Vabljeni ste vsi rojaki, zlasti iz St. Albanisa in okolice.

★ Za cerkev smo do danes nabrali skoraj šest tisočakov (da sem točen: £5,909-17-4) in ponovno naprošam vse, ki se še niso odzvali prošnji, da se pridružijo darovalcem. — Vsem, ki se sprašujejo, kaj odlašamo z izkopavanjem za dvorano in temelje, pa naj pojasnim: preko g. K. Čolnika smo našli lažjo in hitrejšo pot, pa je vredno počakati. Podobno je, da bodo delo brezplačno opravili ljudje, ki potrebujejo zemljo ter imajo sami na razpolago tovorna vozila in buldozer. Čim se delo začne, bo izkopano v dveh dneh. Mi bi se mučili precej sobot, če bi začeli sami. Le prihranimo sile za kasneje, saj bomo voznike in delavce še potrebovali.

★ Zdaj pa kar h krstom, da jih ne pozabimo. Dne 21. marca je bil v Benalli krščen **David John**, prvorojenec Janeza Blagneta in Brende r. Beaton. — V Adelaidi, S.A., sem dne 28. marca krstil sinka Franca Žaklja in Judite r. Holden. Aldgate: ime mu bo **Phillip Dean**. — K Mariji Pomagaj v Kew so dne 3. aprila prinesli **Magdalena**

hčerko Franja Briševac in Marije r. Juraja, Pranan. **Gianfranco** je ime prvorojencu Benita Grižančiča in Lee r. Pannozzo, Richmond. **Darko** pa je sinko Leopolda Požarja in Gabrijele r. Matičič, Fawkner. Dne 4. aprila je bil krst **Jožefa Stanleya**, sinka Ivana Prosenaka in Mariane r. Vogrig, Clayton. **Suzi** pa je hčerka Alojza Mingot in Nerine r. Benčič, East Keilor. — Dne 11. aprila smo krščevali v Bell Parku: **Dorotejo Venceslavo** bodo klicali novorojenko družine Venceslava Petrevčiča in Zorke r. Terčič. — Sledijo zopet krsti na avstralskih Brezjah, Kew: na veliko soboto (17. aprila) je bil krst **Ane Suzane**, hčerke Jožefa Bevčarja in Emilije r. Slavec, Preston. Pri večernih obredih, po blagoslovu nove krstne vode, pa je bila krščena **Ana Marija**, hčerka Janeza Zemljiča in Ane r. Hozjan, Glenroy. Na velikonočno nedeljo (18. aprila) je krstna voda obllila **Jožefa**, sinka Albina Cetina in Jolande r. Polh, Glenroy. Isti dan je bil krščen tudi **Leopold Henrik**, prvorojenec Leopolda Jauka in Elizabete r. Šantek.

Vsem družinam z novimi malčki iskrene čestitke!

★ Poroko pa morem danes omeniti le eno: Dne 1. maja je v Marijini cerkvi v Hawthornu **Martin Vengust** pričakal svojo nevesto **Alojzijo Stanko Dornič**. Martin, bivši fant Baragovega doma, je bil rojen v Ljubljani in krščen v Smledniku, nevesta pa na Jesenicah. Čestitke mladem paru!

★ Žal moram k veselim dogodkom pridejati tudi nekaj smrtnih primerov. — Dne 29. marca je v West Brunswicku na domu nenadoma umrl **Dane Pavličič** v 70. letu starosti. Doma je bil iz Like in že dolga leta v Avstraliji. Za njim sta prišli po vojni iz domovine žena Julijana (dobro znana med tukajšnjimi Slovenci in Hrvati kot "Pavličičeva mama") s hčerko Anico, zdaj por. **Mukavec**. Dane je bil velik prijatelj Slovencev in je tudi za našo cerkev poklonil svoj dar. Pokopali smo ga v petek dne 2. aprila v družinski grob slovenskega dela keilorskega pokopališča. Naj počiva v miru božjem! Sozalje Pavličičevi družini!

★ V torek dne 6. aprila je v Queen Victoria Hospitalu v Melbournu zastalo srce dobri slovenski materi, gospe **Mariji Rome**. Več mesecev je pešala in bila pod zdravniško oskrbo. Pri polni zavesti se je lepo pripravila na smrt in bila prevadena s svetimi zakramenti.

Pokojna Marija je bila rojena 6. junija 1893 v Mali Slivnici pri Velikih Laščah v Zakrajškovi družini. Leta 1920 se je poročila s Štefanom Rometom, zdaj že pokojnim. Oba sinova, Zlatko in Marjan, sta med prvimi begunci dospela v Avstralijo, kjer se je Zlatko pred leti mnogo udeleževal pri odboru tukajšnjega Slovenskega kluba. Pred štirimi leti sta iz domovine poklicala še mamo in sestro Štefanijo, ki sta dospeli v Melbourne na ladji "Oceania" 7. julija 1961.

V četrtek 8. aprila ob dveh popoldne smo imeli mašo zadušnico pri Mariji Pomagaj v Kew, pogreb se je vršil iz kapelice Pogrebnege zavoda Tobin Bros. na keilorsko pokopališče. Mama je sama izrazila željo, da bi bila pokopana med slovenskimi grobovi. Naj počiva v večnem miru, žalujočim Rometovim pa iskreno sožalje!

★ Med velikonočnimi nesrečami so časopisi objavili tudi vest o avtomobilski nesreči, ki se je zgodila na velikonočni ponedeljek v bližini Lavertona, na cesti med Melbournom in Geelongom. Avto z družino je zdrknil s ceste in se prevrnil. Zahteval je smrtno žrtev žene in matere, gospe Stane Čušin, po rodu Slovenke, doma v bližini Ilirske Bistrice. Čušinova družina živi v Bell Parku, ostale podrobnosti mi niso znane. Maša zadušnica je bila 22. aprila pri Sv. Družini v Bell Parku, nato se je vršil pogreb na pokopališče v West Geelongu. Sožalje Čušinovi družini ob težki izgubi!

★ Sožalje izrekamo tudi Karlu Metercu in Regini r. Zorjan ob izgubi prvorojenca. Pa saj sta ga izgubila samo za to življenje — dobila sta priprošnjika za svojo družinico. Mlada poročenca sta se vračala z obiska domovine na ladji "Galileo Galilei", na kateri jima je bil na Indijskem oceanu 19. aprila predčasno rojen sinko, ki pa je že 21. aprila, tik predno je ladja dosegla pristanišče Fremantle, odšel med angelčke. Ladijski kaplan ga je krstil na ime Franc Galileo. Trupelce so pokopali v Perthu.

★ Za konec pa še eno, ki je tudi vredna omembe. Saj sem prepričan, da fant naše zgodbe nima naročenih "Misli" in mu ne bo treba zardeti ob branju. Pa morda niti ne bi zardel. Mogoče bi se mu še dobro zdelo, da je v "cajtenge" prišel. — V tečnu pred veliko nočjo je na vratih pozvonilo. Vstopil je slovenski fant srednjih let. Če bi se mi sam ne predstavil in obudil nekaj spominov, bi ga ne poznal več: pred kakimi šestimi leti sva se prvič in zadnjič videla. Zdaj živi nekje zunaj

JURIJ KOZJAK

Josip Jurčič

PETNAJSTO POGLAVE

Tam pak lomi on roke;
trepetaje k nebu gleda,
žalost trga mu srce.

M. Vilhar.

VSA TURŠKA SILA, ki še ni bila razlila se proti severu naprej, obstopila je od vseh strani mogočno, trdno kloštrsko poslopje. Ne bilo bi težko braniti dobro sezidanega obzidja, ko bi bilo bramboveev. Ali le malo je bilo ljudi, ki so bili za zidom, zakaj precēj veliko hlapcev so bili poslali Turku naproti, ki so potem konec storili na Štajerskem; velik oddelek se je bil pri procesiji razkropil in bodisi v turške roke prišel ali pa umrl pod turškimi sabljami; le malo jih je bilo ostalo v kloštru.

Izmed menihov ni bilo v kloštru nikogar, razen dveh sivostarih očetov in Marka Kozjaka, ki še ni popolnoma okreval od tedanje omedlevice, ko mu je cigan razodel usodo njegovega sina. Svojega brata Petra od tistih dob še ni videl; vselej pa ga je pretreslo, kadar se je domislil, da bi utegnilo vendarle res biti, da mu je brat otroka prodal. Da je bil cigan ušel iz zapora, to mu je podrolo zadnji up, da bi bilo mogoče še kdaj videti sina.

Zdanja nevarnost prisili starega Marka, da pozabi sam nase in na svoje bolečine; premaga stare bolne kosti in kakor nekdanji vojak zapoveduje in razstavlja male ostanke kloštrskih hlapcev. Dobro pa je razvidel, da to malo ostrašeno krdelec ne more braniti široko razprostranega obzidja proti taki množici Turkov. Milosti ni bilo nobene pričakovati, torej se je moralo storiti vse — zadnje, kar je človeku mogoče. Stari Marko je bil pripravljen na vse, najbolj pa smrt. "Za eno sem te prosil, o Bog, da bi ga še enkrat videl na tem svetu", molil je Kozjak. "Tvoja volja je bil pripravljen na vse, najbolj pa na smrt. "Za tako kaznoval, da je moj sin med divjimi Turki, od lastnega strica prodan, o groza! — daj, da zopet spozna dom in vero svojih očetov, potlej naj umrjem."

Turki so se pripravljali, da bi še tisto noč navalili na klošter. Janičarji so bili razpeli v sredi vojske svoje šotore in pripravljali si večerjo. Velikanski glavar janičarske čete je zamišljen sedel

sam v svojem nekoliko lepšem šotoru. Videl je danes, koliko kristjanskih otrok so njegovi pajdaši nalovili in naropali, in vsi ti so bili namenjeni, da postanejo janičarji — divji Turki, kakor je on sam, in morda še hujši, kakor so njegovi tovariši. Marko je stal v kloštru na visokem obzidju in gledal dol na ravnino. Tema je razgrnila svoja krila po poljih in po hribih. Ognji v turškem taboru so čudovito plameneli, vsakemu smrt oznanjeva, ki jih je gledal z obzidja. Tujci so kričali po deželi in, ah, nikogar ni bilo, da bi jih bil mogel odpoditi ali braniti jim dežele.

"Kako dolgo bi se mogli braniti jim?" vpraša Marka star, vendar še trden menih, ki je stal tik nekdanjega vojaka.

"A, ne dolgo," kima Kozjak. "Štej naše brambovce za zidom, potlej pa se ozri pod klošter in poglej šotore turške in videl bodeš, da se nam bliža zadnja ura. Imamo pa še najhujšega sovražnika pred seboj, zakaj vsa vojska se je spustila naprej, tu so ostali janičarji, najbolj divji vojaki. Ko bi bil jaz v svoji mladosti, potlej, brat, naj bi prišli", in pri tej misli se stavec ozivi, "ko bi jaz imel tisto desnico in tiste hlapce ko pred tridesetimi leti — ali kaj se hoče, starost se ne da stresti; tudi nimam na svetu česa pričakovati; kadar je Njegova volja, naj me le vzame. Tukaj me je hudo zadelo, ah, hudo, da nikdar nobena očeta ne tako: moj sin, moj Jurij, je med temi sovražniki, med neverci, morda sam sovražnik svojega doma."

Pri teh mislih omrači se lice potrtemu, žalostnemu očetu, zdanjemu zapovedovalcu v kloštru. Menih, ki ga je spremljal, spregovori o drugih rečeh, da bi ga na druge, zanj manj žalostne misli napeljal.

"Kje je neki oče opat in drugi naši bratje zdaj?"

"Niso jim prizanesli," odgovori Kozjak, "prebili so na tem svetu vse težave ali pa jih čakajo še najhujše, če so ujetniki. Ali ubogo ljudstvo! O, konec ga mora biti, dežela mora se pogubiti z narodom vred! Pa ne! Bog bo skrbel za njdo, on ji bo zopet roko podal, da bo vstala in oddahnila si."

Nedaleč od mesta, kjer sta stala meniha, nastane zdaj velik hrup med hlapci in stražniki. In ko Kozjak pozve, kaj da je, reko mu, da je tuj človek prišel v klošter — namreč tisti cigan, ki je bil pred nekaj časom zaprt. Nihče pa ni vedel in videl, kod je prišel. Hlapci so med seboj menili, da je ta človek čarobnik bržkone priljepljen skozi luknjo na ključavnici velikih vrat kakor — Bog nas varuj — zlodej iz pekla.

Marko Kozjak se zgane, ko pripeljejo predenj tistega človeka, ki mu je pred nekaj časom povedal najgrozovitejšo novico, ki more očeta za-

deči, da mu je namreč Peter, njegov brat, sina med Turke prodal.

"Kako si ti prišel med to ozidje in kaj imaš tukaj opravka?" vpraša cigana.

"I, jaz imam svojo pot", odgovori cigan, "zato vam rečem: ne morite me ne, ako imate take nakane, zakaj Turki vas podavijo potem zavrstjo."

Med hlapci se sliši jezno godrnjanje in nekateri bi bil rad vzdignil orožje in razčesnil ciganu črepinjo.

"Da pa ne mislite, da so me Turki semkaj poslali, imate tukajle prstan in povelje svojega opata, da smete in morate klošter zapustiti po tisti poti, koder sem jaz prišel. Ako pa hočete glave pod turško sabljo vtakniti, meni malo do tega; le Marku Kozjaku bi še eno povedal na samem."

To se ve, da ciganu ni nihče zaupal. "To je stava turška", so menili hlapci, "hočejo nas izpeljati, da bi nas zadržnili; ali takega razuma še nismo, da bi nas prekanil vsak pritepenec."

Kozjak migne, naj se odmaknejo, zakaj precej je mislil, da bo ta človek na samem le o njegovem sinu kaj povedal.

"Vaš brat je neumna zver", jame cigan. "Najprvo mi proda vašega sina, da ga odpeljem na Turško, potem me pa zato izda za turškega ogleduha, da me vržejo v vodo. Ali jaz nisem tako neumen, da bi utonil. Zdaj vam moram povedati za vašega sina in menim, da vas ne bo volja utopiti me zato, ker sem mu službo preskrbel."

Lahko si mislimo, kako je bilo Marku, ko je cigan tako govoril. "Govori, človek, jaz te bom obdaroval; vse, vse ti hočem dati, ako mi poveš, da ga bom gotovo še kdaj videl."

"Videli ga boste gotovo, če prej ne, tačas gotovo, ko bo stopil čez razvaline tega zidovja, zakaj vaš sin je poglavar janičarjev pred kloštrom."

Strme je zaslišal Kozjak nenadno veselo in vendar grozovito novico.

"Ker mi je bil vaš brat toliko nehvaležen", pripoveduje cigan dalje, kakor bi bilo to kaj navadnega, "da me je dal v vodo vreči, zato ga bom jaz tudi v vodo vrgel ter vam sina pripravil nazaj."

"Ako mi to storiš, človek božji", reče Marko, ki je komaj mogel govoriti, "potlej, potlej ti dam vse, kar hočeš, samo njega mi pridobi, po katerem že zdihujem toliko let. — Pa kaj, jaz sam grem tja v tabor turški, Bog je mojemo sinu srce ustvaril, gotovo mu bodo čutila povedala in pokazala očeta. Res, jaz grem tjakaj, in če si ti govoril resnico, našel ga bom tam in potem naj umrjem."

"To se zgodi precej, da vas umore ali uklenejo, morda še preden boste sina izbrali iz janičarjev. Toda jaz pravim, pojdite zdaj ven z menoj še to noč na Kozjak. Tam dobote morda tudi še krivega brata, in jaz vam pripeljem janičarja, krotkega ko jagnje. Sicer moram pozabiti, da ste mi sina pobili" — pri tem spominu se ciganu čelo nabere v gube, da se Marko skoro jame bati svojega novega tovariša — "ali maščeval sem se in vašega brata moram potlačiti."

"Priatelj," reče menih otožno, "nikdar ti nisem menil kaj žalega storiti; ako sem ti, pa, ne po volji svoji, pokoril sem se zato in povrnil ti bom, kar se da povrniti, in stori ti, kar obetaš."

(Še.)

ZEMLJEPISNA UGANKA

V vsakem stavku poišči toliko zaporednih črk, da dobiš ime slovenskega mesta ali vasi.

Povej mi, kaj je tej besedi pomen: Geštapo!
Daleč za gradom Ljenko stanuje.
Čevlji beli ti jako lepo pristojijo.
Vse dobro želim Ljenku za god.
Mojih rib ni carinar nití pogledal.
Malo postoj na tem mestu, od tu je krasen razgled.
Iz žirov ni Cankar doma, z Vrhinke je.
Vsako misel samo napol Janez pove.
Nima rib orjaških dovolj za naše potereb.
Ta človek mora v čevlje skriti denar.
Obljublja na tisoče reči, izpolni nobene.

To pa ni javor, gaber je pa res.
Najbolj mi ugaja to polje.
Dva koša na dan z lahkoto naredi.
Moj mož pride vinjen domov vsak večer.
Koliko je bab na goratem posestvu pod vrhom?
Ta mora kit napresti tisoč na leto.
Ta gorski vrh ni Kapa, Kepa je.
Nadloga te cestne postave se mora odpraviti.
Ni to majhna reč, zelo me jezi.
Ko bi strica ne bilo, bi pa teta pomagala.
Židan klobuk si je kupil — kakšna potrata!

NEKAJ MISLI II ANKETI

“KAJ SODIM O KOMUNIZMU”

Stanko Kolarič, Melbourne

Letošnji ZBORNIK SVOBODNE SLOVENIJE v Argentini je poleg druge bogate vsebine zanimiv zlasti zaradi v naslovu tega članka omenjene ankete. V teh časih, ko se že tudi med katoličane vrva mnenje, da je svarjenje pred komunizmom in odpor zoper njega zastarela stvar, je taka anketa zelo na mestu. Naše MISLI ne mislijo v svojih odnosih do komunizma kaj popustiti. Zato je tudi pričujoči članek našega zvestega naročnika prav dobrodošel. — Ur.

ANKETA V ZBORNIKU: KAJ MISLIM O KOMUNIZMU, je živ dokaz, da je slovenska inteligenca križem po svetu v svojih koreninah ostala zdrava, v ideološkem pogledu pa zvesta tradicijam poštenega slovenstva in odpora proti komunizmu. Poleg važnosti razkrinkavanja in definiranja komunizma je Anketa z vsemi tistimi, ki so se je udeležili, ogromna moralna pomoč nam vsem, ker nam vliva obnovljeno vero v pravilnost naše poti.

V svojih analizah komunistične revolucije v naši domovini so udeleženci Ankete podali živo sliko strašnih dni bratomorne “osvobodilne vojne” ki v resnici ni bila nič drugega, kot stremljenje komunistov po zmagi komunizma.

Komunizem je bil zločinski in tak ostane. Spreminja samo orožje in metode v delu za končno zmago. Včeraj je uporabljal puške in bombe, da je z njihovo pomočjo prišel do oblasti. Danes z najbolj rafiniranimi sredstvi lovi ljudi s svojimi vabami, da si osvoji njihove duše, da napravi iz ljudi avtomate brez srca in čustev. V človeku skuša ubiti — človeka.

Kdo med nami, ki ima zdravo pamet, more še verjeti, da je bila revolucija pod vodstvom K.P. narodova borba za osvoboditev? Resnični narod je nagonsko čutil, da izid svetovne vojne odvisi od borb na svetovnih pozoriščih, od zmag ali porazov ogromnih armad vse drugod, ne pa od malenkostnih prask v naši domovini pod tujo okupacijo. Za naše ljudstvo je pa kak ubit Hitlerjev vojak pomenil nov odtok domače krvi, streljanje talcev, romanja v koncentracijska taborišča, umiranje v stradežu, goreče vasi. . . Vojno stanje in vse zmešnjave v tistem strašnem času so izbrabili komunisti, da so narodu pognali nož v hrbet — in to so imenovali “borbo za osvoboditev”!

S tem početjem so dosegli dva važna cilja:

1. Znebili so se poštenih Slovencev, nasprotnikov komunizma. Postreljal ali drugače uničil jih je okupator, partizani sami so imeli potem manj dela s trebljenjem ozemlja za končno zmago.

2. Pod repersalijami okupatorja zbegane in prestrašene ljudi, begunce in skrivače, so nasilno ali zvijačno vključevali v svoje odrede, katerih ni v normalnih časih nikakor ne bili mogli tako pomnoževati.

To je prava slika komunizma v njegovem nastopu v naši domovini, skoraj prav taka je njegova slika povsod, kjer skuša priti do oblasti. Le ako mu drugače trenutno bolje kaže, si natakne krinko in se kaže drugačnega.

Le kako bi mogel kdo menjati svoje miselnje nje o komunizmu, ko ga je enkrat od blizu spoznal? Nisem intelektualec, da bi s filozofskimi izrazi in teorijami ocenjeval komunizem. Sem preprost človek, delavec, toda osebna priča tistih strašnih dni. Imel sem odprte oči, kot jih imam še danes. Komunizem je protinaroden, protičlovečanski, je gnojni tvor na telesu človeštva.

Prav tako, kot se je K.P. med vojno borila z vsemi satanskimi sredstvi za zmago komunizma, prav tako je po vojni postavila narod pred težko preizkušnje. Z ekonomskimi reformami in raznimi eksperimenti je bil predvsem prizadet kmet. Saj se spominjamo obveznih oddaj pridelkov. Znana tlaka in desetina iz davnih let ni bila skoraj nič v primeri s količinami oddaj in načinom, kako so se izsiljevale. In da omenim davke: težki tisočaki, zasluženi z garanjem slovenskega kmeta, so gradbeni material za nove tovarne, elektrarne itd. Pa niti ne v Sloveniji. . .

Ni svobode govora in tiska, ni ne politične ne verske svobode, kot jo razume svobodni svet. Svoboda je samo za privilegirani razred, za pristaše K.P.

Čudno je, dan more sploh obstajati take vrste totalitarizem v dvajsetem stoletju. Saj je vendar demokratični družbeni sistem dosegel vrhunec v razvoju in stvaritvah na vseh poljih. Njegovo stremljenje za vedno boljšimi in popolnejšimi socialnimi odnosi lepo uspeva. Očitno je delavec na boljšem v vsakem pogledu v demokratičnih deželah kot v “socialističnih”. Milijoni, ki so od vojne sem zapustili komunistični raj — večinoma delavci — so našli neprimerno boljše pogoje zaposlitve v demokratičnem svetu. Ali je potrebna pri vsem tem kakšna filozofija? Na prvi pogled vidiš, kateri družbeni red je poštenjši. Sam od sebe pride zaključek: komunizem je laž in prevara.

Vem, da nisem povedal nič novega. Vse je bilo že dostikrat napisano, govorjeno, spet napisano in spet govorjeno. Pa je še vedno premalo!

Protu zlu se je treba vztrajno boriti, vedno in neprestano. Laž in prevara mora biti razkrinkana, pobijati jo je treba z resnico in poštenjem. Priložnost, da sem ponovil in znova poudaril znana dejstva, mi daje poleg že omenjenega ZBORNICA Svobodne Slovenije tudi bližajoča se dvajsetletnica strahotnega klanja, ki je v juniju 1945 zadelo slovenske protikomunistične borce pod brutalno silo komunističnega maščevanja. Ne moremo in ne smemo pozabiti teh žrtev, ki so šle

v smrt za pošteno in krščansko stvar poštenega slovenstva. Najlepši spomin jim bomo ohranili, če ostanemo do dna duše zvesti idealom, za katere so padli.

Anketa v Zborniku dokazuje, da se nam za to zvestobo pri veliki večini naših ljudi ni treba bati.

ZBORNIK je pa tudi sicer prava zakladnica informacij in pouka, naj bo vsem prav toplo priporočen!

MODROST V PREGOVORIH

Podarjenemu konju ne glej na zobe.
Kadar ima Bog praznik, tudi hudobec ne petkuje.
Če krava veliko veka, ne da dosti mleka.
Bolje je z modrim jokati, kakor z norcem peti.
Lažje je varovati ovce kakor novce.
Lepa beseda nikomur ne preseda.
Ples imajo miši, kadar mačke ni pri hiši.
Pijanost od kruha je najhujša pijanost.
Na domačem pragu se petelin lahko repenči.
Ni bolj praznega človeka od tistega, ki je samega vzeti.
Tudi slepa kokoš včasih zrno najde.
Prez muke ni moke.
Bolje je z boso nogo trnje mleti, kakor pijanca sebe poln.
Vsak dež ima svoj čas.
Molčati ni umetnost, lahko pa ni.
Nevoščljivec bi rad bližnjemu z očmi vse uničil.
Drevo se na drevo naslanja, a človek na človeka.
Iz neumne dupline neumen veter piha.
Kdor vedno pazi na veter, ne pride do sejanja,
kdor vedno gleda na oblake, ne pride do žetve.

MATERIN KLIC

I. Burnik

*Prav nežno, mama, božam tvoje veke,
ti brišem kaplje z mokrih lic.
Ah, rad bi, mati, čul tvoj sladki klic:
"Moj sin, daj, čas je, vstani, vstani!"*

*To prosim, mama, vsaj še enkrat
pokličič me narahlo,
le še enkrat,
kot znala si nekdaj mehko,
ko truden rano vstajal sem na delo.*

*Zdaj bolj kot kdaj poprej
bolest ločitve čutim:
življenja se bojim — — —
A, mati, nič ne skrbi,
povsod prisotnost tvojo sladko slutim!*

ČESTITKE DRUŽINI PLUTOVI V BRISBANU

PLUTOVA "ATA IN MAMA" v predmestju New Farm, Jože in Kristina, korenita Belokranjca, se nič ne branita lepega naslova, ki ga jima dajejo Slovenci v kraljičinem mestu. Nista ata in mama samo svoji družini preko otrok in vnukov, tudi slovenski skupnosti okoli sebe sta to. Naj bodo cerkvene, društvene ali družabne zadeve, pri vsem imata srce in roke.

Veseli dan je bil zanju letošnji velikonočni ponedeljek, ko sta doživela poroko svoje vnukinje, profesorice in klavirske virtuosinje Daniele Reid. Njena mati je nekdanja Plutova Danica. Danielo je povedel k oltarju Holy Cross cerkve

farmacijski kemist John Hitzke. Oba sta se počutila v cerkvi kakor doma. Ženin je bil v njej dolga leta zvest ministrant, nevesta odlična pevka na koru. Za poroko jima je pela nevestina sestra Sonja, pri maši so stregli sami ženinovi in nevestini bratrance. Vsi številni svatje so prejeli sv. obhajilo.

Na svatovščini se je zbralo okoli 90 gostov in seveda ni manjkalo ničesar, tudi napitnic ne. Pri tem se je morda najbolj postavil nevestin brat Mark, ki je zagrozil ženinu: "John, rad imej Danielo, drugače ti bom eno prisolil. . . "Pa ne bo potrebno, o tem je prepričan poročevalec — dr. I. Mikula.

ORGANISTOM IN PEVCEM JE PISAL NADŠKOF

dr. Jožef Pogačnik

Če vse to ne more dobesedno veljati tudi za nas v Avstraliji, je pa vsaj zanimivo in poučno. Tako izvemo, kako v domovini uvažajo službo božjo po navodilih vesoljnega zbora. — Ur.

DRAGI ORGANISTI IN CERKVENI PEVCI!

Kakor že veste, bodo s prvo postno nedeljo letos pri maši važne spremembe. Za strežniki in bravci imate pa najbolj odgovorno vlogo vi. Zato vam želim kratko povedati, kako odlična je vaša vloga pri maši in kako jo izvršujte. Rad bi vas navdušil, da bi z veseljem pomagali pri obnovi božje službe, kakor jo naroča koncil.

1. Vsak, ki je krščen, je sprejel splošno duhovništvo. Zato ima pravico in dolžnost, da Bogu daruje skupaj z mašnikom, ki ima službeno, zakramentalno duhovništvo. Organisti in pevci pa to splošno službo vršite na odličen način. Vi namreč neposredno in aktivno sodelujete pri maši. Koncilski odlok o bogoslužju pravi, da člani pevskega zbora opravljate pravo liturgično službo, celo bolj kakor mašni strežniki: kadar pri maši požete liturgično (mašno besedilo), takrat tega besedila mašniku ni treba posebej moliti ali peti; isto velja za vas, organisti: kadar pri rekviemu požete, latinsko ali slovensko, mašno besedilo, ga mašnik ne ponavlja. Vaša vloga pri maši je, da z orgljanjem in petjem božjo službo povzdigujete ter srca vernikov dvigate k Bogu. Orgle in petje vernike poživljajo, da od maše odhajajo v svojo pusto vsakdanjost duhovno okrepani.

2. Da pa morete vernike dvigati in spodbujati, morate najprej sami živeti iz vere. Ljubiti morate Cerkev in njene praznike. Da to veselje do vsega božjega v sebi budite, morate sami pogosto zajemati iz studencev svetih zakramentov. Predvsem popolno sodelujete pri maši tako, da prejmete kruh življenja. Verniki gledajo na vas. Če ste ne le dobri pevci in organisti, temveč tudi dobri verniki, ste spodbuda za vso župnijo.

3. Ko vas Cerkev vključuje v božjo službo, pričakuje, da boste vlogo opravljali kar najbolje. Organisti, posebno samouki, se morate neprestano strokovno spopolnjevati, pa tudi poklicni, izšolani organisti se morate truditi, da napredujete, sicer boste gotovo nazadovali. Isto velja za pevski zbor. Potrebne so mu redne vaje, brez njih bo vaše petje brez ognja in brez vpliva na ljudi. Zbor je treba navaditi, da zna peti tudi

nove skladbe. Zbori ki so doslej bili brez rednih vaj in se zadovoljili s pesmimi, ki so jih za silo znali peti leto za letom, bodo počasi odmrli. Vsi zbori naj bi se resno lotili študija novih skladb, prilagojenih novim liturgičnim predpisom. Organisti in pevci, nikar se ne bojte, da bi imeli ob novih predpisih manj dela. Če boste imeli voljo za resno delo, ga boste imeli še preveč. Potrebno je, da župnik ali z njegovim soglasjem vi, organisti, vedno dokupujete nove skladbe.

4. Razen strokovnega znanja vam je potrebno tudi liturgično znanje. Cerkevno petje je del božje službe, vendar ne samostojen in neodvisen del, temveč mora mašo spremljati in podpirati, se mora vanjo vključiti in se ji podrediti. Petje na koro in koncert, ki se izvaja med mašo. Iz tega izhaja dvoje:

a) Cerkevne pesmi se morajo prilagoditi delom maše in cerkvenemu letu. Tako bi bilo zelo narobe, če bi npr. na navadno nedeljo pri darovanju peli Marijino pesem. O pravilnem izbiranju cerkvenih pesmi imate navodila v uvodu v Cerkevno ljudsko pesmarico.

b) Več domačega jezika bo uvedeno pri maši zato, da bi bogastvo maše bolje razumeli. Umljivo je torej, da odslej ne bo mogoče med vso mašo peti, kakor je bila marsikje do zdaj navada.

Gotovo bo prilagoditev petja in orgljanja (na nove zahteve) za vas precejšnja žrtev, zahtevala bo od vas tudi več pozornosti na to, kar se godi pri oltarju. Toda namen cerkvenega petja: povelječevati božjo službo, bo s tem lepše dosežen. Zato se boste gotovo z veseljem žrtvovali.

5. Še eno vam moram priporočiti: ljudsko petje. Sveti oče škofom naroča, naj ga pospešujejo. Prosim vas, tudi vi ga radi gojite in mu bodite naklonjeni. Čim več pri maši mogočno poje vsa cerkev, tem lepša je božja služba. Zaradi tega seveda ne smete zanemarjati pevskega zbora. Naj pri maši lepo poje pevski zbor, pritegnite pa k petju tudi vse vernike. Če je pri maši na vrsti pesem, za katero veste, da jo ljudje v cerkvi radi poprimejo, jim pustite, naj se navdušeno izpojo, čeprav ni to maša z ljudskim petjem.

Isti Sveti Duh, ki vodi Cerkev na koncilu, naj s prvo postno nedeljo zaveje tudi po naših cerkvah, posebno na naših korih. Vas, predragi organisti in pevci, naj navduši, da boste z vso vne- mo in veseljem sodelovali pri obnovi božje službe.

ILIRSKA BISTRICA — TRNOVO

V REŠKI DOLINI

Ta člančič je posnet po opisu Antona Melika v knjigi SLOVENSKO PRIMORJE iz leta 1960. Moramo dati zadoščenje Trnovemu, ki je bilo v prejšnji številki postavljeno NA KRAS in se je Jože Grilj (glej dopis v KRIZEM) zoper to pritožil. Urednik je odvezo gotovo že dobil, naslednje vrstice pa tipka — za pokoro. . . — Ur.

V NAJSIRSEM DELU REŠKE DOLINE sta nastali že zelo zgodaj dve večji vasi, ki sta polagoma dobivali značaj gospodarskega središča pokrajine in končno postali urbano in upravno jedro. To sta (Ilirska) Bistrica in Trnovo, ki sta obe krepko napredovali in bili že v prejšnjih časih bolj podobni malemu trgu kakor vasi. Danes sta pa kakor eno večje naselje in imata po zakonu priznani značaj mesta z imenom Ilirska Bistrica.

Zemljepisne osnove za naselbinsko koncentracijo se zdijo v dejstvu, da moli tu večji strmi pomol Snežnike planote daleč v dolino. Iz njega vre tu močan kraški izvirek, ki je dal ob njem nastali vasi ime Bistrica. Nad izvirov je stal mogočen grad, ki je bil dolgo močno oporišče fevdalcev. V Trnovem je nastala zgodaj prazupnija, morda že v 12. stoletju, a gorski pomol nad Trnovim ima ime Gradišče, sosednji hrib pa Stražica. Arheološke najdbe potrjujejo, da je bil ta kraj že v ilir-

skih, keltskih in rimskih časih poseljen in utrjen.

O pomembnosti v staroslovenski dobi pripoveduje tudi najbližja vas onkraj Reke s svojim imenom Koseze. Po narodi je nakazano znatnejše prometno razpotje. Najstarejša je pot skozi Šembije in Knežak na Pivko-Postojno, pa skozi Košano na Reko k morju k morju, kakor tudi skozi Harije čez Brkine v severno Istro; cesto ob Reki pod Premom so zgradili šele v novejši dobi.

V najnovejši dobi so prišle še ceste na Snežnik v velike gozdove, od koder so prevažali semkaj ogromno lesa. Saj je glavna železnica od Šempetra-Pivke stekla tod skozi na Reko in ima tik Trnovega svojo glavno postajo. Spričo tega je dvojno naselje Trnovo-Bistrica v novejši dobi dokaj krepko napredovalo. Polagoma je prevladalo drugo naselje, ki je postalo sedež sodnega okraja in s tem dobilo še nekaj upravne funkcije. Na začetku 20. stoletja so mu v razliko od drugih Bistric dodali ime Ilirska, v letu 1911 je dobila naslov trga. Posebno je gospodarsko napredovala v zadnjih desetletjih, zlasti s trgovino ter predelovanjem lesa iz gozdov na Snežniku.

Tudi zdaj je tu močno koncentrirana predelava in obdelava lesa. Nekaj časa je obratoval pri bližnjem Zarečju manjši lignitski rudnik, a danes delata opekarna ter kamnolom, zaposluje 57 ljudi. Tudi v zunanji podobi se je Bistrica precej po mestno preoblikovala ter ima sedaj naslov in značaj mesta. Po številu hiš in rasti prebivalstva je dobro napredovala od leta 1880, ko je imela 1317 ljudi — Trnovo-Bistrica skupaj. Spomladi 1959 je imela Ilirska Bistrica 3718 ljudi.

V Trnovem je imel leta 1962 novo mašo domačin Rafael Valenčič

mož in žena

KAJ PA OČKA?

(Konec)

Anica Kraljeva

OČE JE GLAVA DRUŽINE, glava vodi, a vodstvo mora vedeti, kaj se godi z vsakim družinskim članom. Dober in pameten oče bo s pomočjo žene s svojimi otroci neprestano povezan.

Malo časa mu preostaja za dom, a takrat naj bo središče svoje družine. Družina zbrana okoli nedeljske mize se lahko spremeni v pravi dogodek. Ko je očka doma, je tudi pri mizi vse drugače. To je prilika, da se med seboj spoznavajo, se pogovarjajo, se veselijo in tudi prenesejo nerodnosti mlajših članov. Napaka bi bila, da bi vedno samo oče govoril. Lepo je in prav, da pusti otrokom do besede, da povedo, kaj vidijo in slišijo v življenju izven doma. Naj jih potrpežljivo spodbuja, da povedo kar mislijo in naj pri tem ne mrši obrvi in zapira pot zaupanju, če je kaj pri kom narobe, naj opravi z njim "na štiri oči". Otrok mu bo za to hvaležen.

Posebno naj ne omalovažuje učenja v tujih šolah, otroka to zbega in mu vzame veselje do učenja. Naj ne pripoveduje kako je bilo pri nas vse boljše in kako je tukaj vse za nič. Mislim, da je pogovor z otroci najboljša pot, da si ohranimo njihovo zaupanje, ki je za otroka važno posebno v doraščajoči dobi.

Iz mnogih mladinskih anket je razvidno, da največkrat mladi ljudje zaidejo, ker se ne morejo o svojih problemih s starši pogovoriti, ko bi se radi. "Starši," tako trdi večina mladostnikov, "se pogovarjajo največkrat o službah in denarju, z nami ne govorijo o dnevnih problemih, sprašujejo nas samo o šoli." Ta grenka obtožba staršev naj bo opozorilo vsem, ki jim je mar bodočnost tudi naše mladine.

Mladina danes veliko več vidi in sliši kakor v preteklosti, zato je v marsičem bolj zrela in si zato želi sodelovati s starši v vprašanjih, ki zadevajo družino. Čuti, da ima do tega pravico. Prav zato si želi prijateljsko razmerje s starši in krepke pomoči v negotovosti.

ke in podobne napake. Pri doraščajočem sinu tudi najboljša mama odpre. Oče je v sinovih očeh to, kar bi on sam rad bil, zato mu je njegova družba zelo všeč. S skupnimi sprehodi z očetom, bodisi na deželo, ali v mesto, vse to nekako v fantovskem razpoloženju, lahko pripomore sinu čez hude težave v pubertetni dobi. Pomembni pogovori, ki jih bo oče skrbno pripravil, bodo za otroke velika pomoč v tem času zmede.

Kvarno je odšteti otrokom vsako nedejlo denar za kino ali kavarno. Kaj vedo starši kod in s kom bo hodil otrok tiste ure? To je velika lahkomišelnost in komodnost, da se otroka "rešiš za nekaj ur." Nekateri starši že bridko objokujejo take in podobne napake.

Doraščajoči fantje potrebujejo telesnega gibanja, ne mehkih naslanjačev pred televizijo. Ven z njimi! Tudi očetu bo včasih žoga dobrodošla!

Nedelja je Gospodov dan. Pomemben dan za versko vzgojo. Tudi v tem stoji oče na važnem mestu. Skupna pot v cerkev, zlasti s fanti, je velikega pomena. Slika očeta v molitvi je za otroka tudi v zrelih letih vzpodbuden opomin. Božič in velika noč v družini z očetovo prisotnostjo dobi še prav poseben pomen.

Čeprav naši otroci rastejo v tujini, naj očetje poskrbijo, da jim omogočijo stik s slovenskimi otroci. V organizacijah je dovolj gibanja in veselja, da uživajo svoj prosti čas. Spoznavanje naše pesmi in drugih kulturnih dobrin je dolžnost vsakega Slovenca, čeprav je pri tem potrebna marsikatera žrtev.

ČEMU BI TREPETALA

I. Burnik

*Tisto noč
privid mi je razpel kreljuti —
V okajeni kajuti
temo je presekal dinamit.*

*Prižgi, prižgi,
čemu bi trepetala . . .
V kotu na kolenih si jokala,
ko jaz sem mučno gnjavil
silo vzburkane krvi.*

*Molče z molitvijo v tem odkritju
sva pogasila živo apno —
Ko na okno je pritiskal prvi svit,
v najinih očeh bilo je še ohlapno
in zaspana sva čebljala
o sreči, o spočetju
in novem bitju,
ki naj nama se rodi.*

O SLOVENSKEM ŠOLSTVU NA PRIMORSKEM

ITALIJANSKI ODGOVORNI ČINITELJI so še vedno silno skopi in prav malo demokratični, kadar gre za pravice in zaščito Slovencev v Italiji. Vsaj 30 tisoč Slovencev v videmski pokrajini (Slovenski Benečiji) je še vedno brez pouka v materinščini, pa so že 99 let pod Italijo. Nima niti svojih otroških vrtcev in ne osnovnih šol.

Goriški in tržaški Slovenci imajo sicer svoje šole, ki so že vse uzakonjene, razen nižjih enotnih srednjih, ki pa v Italiji obstajajo šele drugo leto. Toda, kar imajo, so si priborili z veliko vztrajnostjo in trdimi napori. Vse osnovne in srednje šole so imeli pod Avstrijo slovenske, toda fašizem jih je uničil. Po njegovem padcu in po premirju iz leta 1943 so si jih jeli sami obnovljati ali jih odločno zahtevati. To so storili že pod nemško okupacijo in pozneje pod zavezniško vojaško upravo. Od takrat so čakali 18 let, dokler ni leta 1962 izšel prvi šolski zakon. Zdaj vztrajajo še na zahtevi, da jim uzakonijo posamezne obvezne enotne srednje šole in uvedejo stalež za učitelje in profesorje.

Na Goriškem

Pred nekaj leti so dosegli obnovev otroškega vrtca v ulici Randacio v Gorici, ki je letos dobro obiskovan. V tekočem šolskem letu so obnovili šolski vrtec v Podgori, ki je šel v izgubo pred leti zaradi sovražne propagande. Tako imajo zdaj v goriški občini pet vrtcev, dva v mestu, po enega v Pevmi, Podgori in štandrezu. Osnovnih šol je šest, dve v mestu in po ena v Pevmi, Podgori, šentmvaru in štandrezu. V Gorici imajo obvezno nižjo šolo, enotno srednjo šolo, gimnazijo in klasični licej ter učiteljske. Na deželi imajo tri osnovne šole v Števerjanu, tri v Doberdodu, štiri v Sovodnjah, po eno v Krminu (na Plašivem) in Dolenjah. Vrtci so tudi v Doberdodu, v Sovodnjah in Števerjanu, pa ne po vseh vaseh.

Na Tržaškem

Na Tržaškem so Slovenci dosegli svoj vrtec sredi mesta in v Seljanu, obč. Nabrežina. Posebno trda je bila borba za tega zadnjega, saj so bili vsi oblastniki zoper njega. Druge slovenske šole vseh vrst pa delujejo povsod ma Tržaškem, enako tudi otroški vrtci. Tržaški Slovenci imajo devet obveznih srednjih šol, klasični in realni licej, učiteljske in trgovsko akademijo.

Glede univerze sodijo, da ima vpisanih kakih 150 slovenskih dijakov, dasi nekateri navajajo višje število. Slovenska akademska lista Adria, ki

nastopa vsako leto za izvolitev visokošolskega predstavnštva, je v predstavnštvu vsako leto zastopana s svojim svetovalcem. Navadno doseže pri volitvah okoli 60 demokratičnih glasov, slovenski levičarji pa volijo z Italijani. Tudi ob tem dejstvu se mora človek spet in spet vprašati: Ali se slovenski levičarji na Tržaškem zavedajo svoje odgovornosti pred zgodovino?

Celokupno šolsko stanje

V številkah je celokupno stanje naslednje: Na Tržaškem je 27 šolskih vrtcev, ki vanje hodi 594 otrok in jih uči 31 učiteljic.

Na Goriškem je 9 vrtcev, otrok v njih okoli 160, poučuje 9 učiteljic.

Osnovnih šol je na Tržaškem 38, vanje zahaja 1039 učencev in uči 123 učiteljev. Na Goriškem je osnovnih šol 18, v njih se šola 388 otrok, učiteljev je 52.

Srednjih šol je na Tržaškem 15, dijakov 1050, profesorjev 152. Na Goriškem so pa 4 srednje šole, učencev 247, profesorjev 38.

Kakor za vse druge zadeve manjšine, tako je tudi za šolstvo važno, da imajo Slovenci od lanskega leta naprej svojega zastopnika — poslanca v deželni zbornici. Zanj so oddali demokratični Slovenci (levičarji so volili Italijane) 10.000 glasov. Z njegovim nastopom so Slovenci prav zadovoljni in močno upajo, da bo dosegel zaželene uspehe vsaj do neke meje.

(Posneto po dr. Sfiligojevem poročilu v Ključu Triglavu.)

SYDNEY! — I G R A B O ! — SYDNEY

Videli bomo Finžgarjevo dramo v

3 dejanjih:

RAZVALINA ŽIVLJENJA

Na oder jo bo postavila Igralska družina
v režiji Ivana Koželja

KDAJ? — V Sobotu 22. maja
točno ob 7.30 P.M.

K J E ? — St. Francis Hall, Paddington.

Po igri zabava s plesom .Igralci nujno
prosijo, da pridete točno, ker igra ni kratka.

Vsi prisrčno vabljeni! — S.D.S.

KAJ SE VAM ZDI O KRISTUSU?

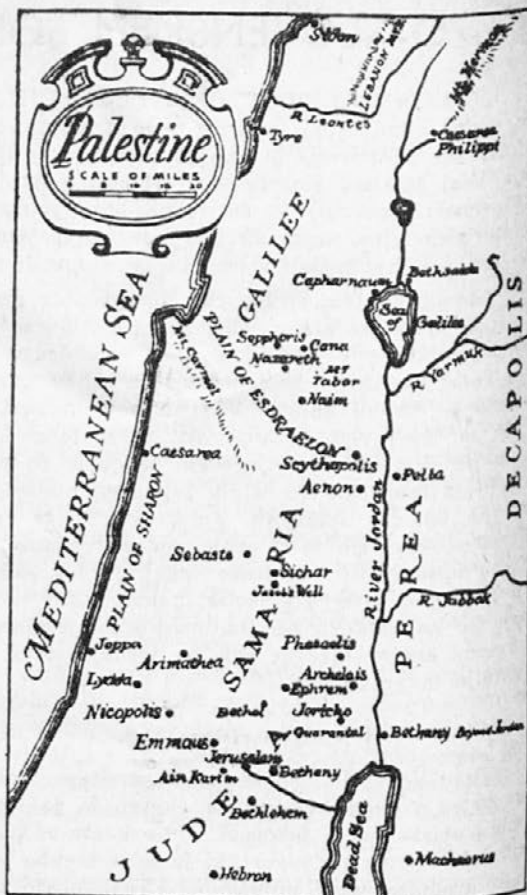
ČIGAV SIN JE?

(Mat. 22,42)

Vernim katoličanom je odgovor lahak. Vendar se je bati, da Kristusa premalo poznamo in malo vemo o njem. Pozabili smo. Prav bo, če ponovimo vsak mesec nekaj, kar so evangelisti o njem napisali. Poznanje Kristusovega življenja in delovanja bo poglobilo našo vero vanj.

Besedilo evangelijev imamo tu spodaj na levi strani, na desni pa pojasnila k besedilu, da nam bo lažje razumljivo. Priložena je zemljepisna karta Palestine, da lahko sledimo, kje se dogodki evangelijev vršijo.

Če pravimo, da smo Kristusovi moramo Kristusa kar najbolje poznati!

JEZUS VEČNI SIN BOŽJI

Jezus jim je zopet rekel: "Jaz grem in iskali me boste in v svojem grehu umrli. Kamor jaz grem, vi ne morete priti." Judje so torej govorili: Se bo mar usmrtil, ko pravi: Kamor jaz gre, vi ne morete priti?

In rekel jim je: "Vi ste od tu doli, jaz sem od zgoraj; vi ste od tega sveta, jaz nisem od tega sveta. Zato sem vam rekel, da boste v svojih grehah umrli. Zakaj ako ne boste verovali, da sem jaz (Mesija-Bog), boste umrli v svojih grehah."

Rekli so mu torej: Kdo si ti?

Jezus jim je odgovoril: "Prav to, kar vam govorim. Mnogo imam o vas govoriti in soditi; ali ta, ki me je poslal, je resničen in jaz svetu govorim to, kar sem od njega slišal."

In niso spoznali, da jim govori o Očetu.

Jezus je torej rekel: "Ko boste Sina človekovega povišali (na križ), takrat boste spoznali, da sem jaz in da nič ne delam sam od sebe, ampak tako govorim, kakor me je učil Oče. In ti-

OČE GA JE POSLAL

Ni nam treba misliti, da se je vse to prerakanje med Jezusom in Judi vršilo v eni sapi. Najdemo ga v evangeliju sv. Janeza in sicer v osmem poglavju od 21. vrste naprej. Malo poprej — v 20. vrsti — je evangelist prekinil pripovedovanje o podobnem prerakanju z osebno opazko: To je govoril Jezus pri zakladnici, ko je učil v templju. . . Nadaljnje Jezusove razprave uvaja evangelist zgolj z besedico: "zopet": Jezus jim je zopet rekel. Pa si lahko mislimo, da to pomeni toliko kot ob drugi priložnosti, ali pa morda "malo pozneje". Zelo verjetno je namreč, da se ves ta razgovor ni vršil prav tam in ob istem času, kot prejšnji, ko je Jezus imenoval samega sebe "Luce sveta". Evangelist je pa vse strnil v eno samo pripovedovanje, ker je pač smisel razprave skoraj isti.

ti, ki me je poslal, je z menoj; ni me pustil samega, kajti jaz delam vedno to, kar je njemu všeč."

Ko jim je to govoril, so mnogi verovali vanj.

NISO PRAVI OTROCI ABRAHAMOVI

Govoril pa je Jezus tistim Judom, ki so vanj verovali: "Če boste v mojem nauku vztrajali, boste zares moji učenci; spoznali boste resnico in resnica vas bo osvobodila."

Rekli so mu: Potomci Abrahamovi smo in nismo nikdar nikomur služili; kako praviš ti: Postali boste svobodni?

Jezus jim je odgovoril: "Resnično, povem vam: Vsakdo, ki dela greh, je suženj greha. Suženj ne ostane v hiši za vedno, sin ostane za vedno. Ako vas torej Sin osvobodi, boste zares svobodni. Vem, da ste potomci Abrahamovi, toda vi me hočete umoriti, ker za moj nauk v vas ni prostora. Jaz govorim, kar sem videl pri Očetu, in vi delate, kar ste videli pri svojem očetu."

Odgovorili so mu: Naš oče je Abraham. Jezus jim pravi: "Če ste otroci Abrahamovi, izvršite Abrahamova dela. Zdaj pa me hočete umoriti, mene, ki sem vam povedal resnico, katero sem slišal od Boga; tega Abraham ni storil. Vi izvršujete dela svojega očeta."

Rekli so mu: Mi nismo rojeni iz prešuštvovanja; enega očeta imamo: Boga." Jezus jim je rekel: "Ko bi bil Bog vaš oče, bi mene ljubili, ker sem iz Boga izšel in prišel. Nisem namreč prišel sam od sebe, ampak me je on poslal. Zakaj ne umejete mojega govora? Ker ne morete poslušati mojega nauka. Vi imate hudiča za očeta in hočete izpolnjevati želje svojega očeta. On je bil že od začetka ubijalec in ni obstal v resnici, ker resnice ni v njem. Kadar govori laž, govori iz svojega, ker je lažnik in oče laži. Ker pa jaz resnico govorim, mi ne verujete. Kdo izmed vas mi more dokazati greh? Če govorim resnico, zakaj mi ne verujete? Kdor je iz Boga, božje besede poslušaj. Zaradi tega jih vi ne poslušate, ker niste iz Boga."

Judje so mu odgovorili: Ali ne govorimo prav, da si Samarijan in da imaš hudega duha? Jezus jim je odgovoril: "Jaz nimam hudega duha, ampak častim svojega Očeta in vi mi čast jemljete. Jaz ne iščem svoje časti, je, kateri jo zahteva in sodi. Resnično, resnično, povem vam: Če kdo moj nauk izpolni, vekomaj ne bo videl smrti."

Misli, May, 1965

Slo je za to, da bi Judje do konca spoznali, kelo je prav za prav Jezus. V prvi vrsti ni navaden judovski učenik ali prerok, temveč zares nupovedani Mesija, Odrešenik, težko pričakovani. Dalje je bilo treba Judom dopovedati, da Jezus kot Mesija ni le človek, ampak pravi Sin božji, ki si je pa privzel za svojo nalogo na zemlji tudi človeško naravo. Nebeški Oče, ki ga Judje priznajo za svojega Boga, je Jezusov pravi Oče. To Judom ni bilo lahko dopovedati, ker niso še vedeli, da je Bog sicer en sam, so pa v njem tri osebe.

Ko Jezus zatrjuje, da je njegov Oče Bog sam, se jim sprva ne zdi kaj posebnega, češ, saj je On tudi naš Oče. Naš prvi oče, Abraham, ga je imel za očeta, tako tudi mi. Kakor hitro so pa razumeli, da Jezus imenuje Boga za svojega Očeta v vse višjem smislu, da se ne smatra samo za božjega posinovljenca, ampak da je Sin božji po svoji naravi sami, se jim je zdelo to tako drzno, da so ga imeli za vrednega smrti.

To jim Jezus očita. Kar naravnost namigne, da ve: križali me boste! Njega, ki ga je nebeški Oče poslal, da jih osvobodi greha in jim razodene svo resnico, obsojajo na smrt! Odkod jim prihaja taka misel? Gotovo ne od Očeta, ki je bil do Boga ves iskren. Ne more prihajati taka misel od drugod, kot od samega satana. Tej misli so se vdalili, strahotno grešna je — zaslužijo, da jim Jezus poočita: Satanovi sinovi ste, on je vaš oče . . .

Toliko bolj so to zaslužili, ker so se drznili trditi, da je Jezus obseden po hudobnem duhu. . .

DAVNO PRED ABRAHAMOM. . .

Judje so mu rekli: Zdaj smo spoznali, da imaš hudega duha. Abraham je umrl in preroki so umrli in ti praviš: Če kdo moj nauk izpolni, vekomaj ne bo okusil smrti. Si mar večji kot naš oče Abraham, ki je umrl? Koga sam sebe delaš?

Jezus je odgovoril: "Ko bi jaz častil sam sebe, bi moja čast ne bila nič. Moj Oče je, ki me časti, on, o katerem vi pravite: naš Bog je; pa ga ne poznate, a jaz ga poznam. In ko bi rekel, da ga ne poznam, bi bil podoben vam, bi bil lažnik. Toda poznam ga in njegove besede spolnujem. Vaš oče Abraham se je silno veselil, da bo videl moj dan; videl ga je in se vzradoval."

Judje so mu tedaj rekli: Še petdeset let nimaš, pa si Abrahama videl?" — Jezus jim je rekel: "Resnično, povem vam: Preden je bil Abraham, SEM JAZ".

Tedaj so pograbilili kamne, da bi jih vrgli vanj. Jezus pa se je skril in odšel iz templja.

ANGLIKANCI SO IMELI SVOJ "KONCIL" V TORONTU

Nedavno je obiskoval anglikanske cerkve v Avstraliji njihov duhovni poglavar, nadškof Arthur M. Ramsay v Canterbury-ju, Anglija. Sestal se je tudi z našim kardinalom Gilroyem. Večkrat je spregovoril zelo prijazno o kofoliški Cerkvi in dajal priznanje njenemu delu za zedinjenje kristjanov.

V tej zvezi boste radi brali zanimivo poročilo o anglikanskem "koncilu" V Torontu leta 1963. Napisal ga je za BOŽJO BESEDO naš rojak prof. Lojze Ambrožič, ki je bil na kongresu eden uradnih opazovalcev, poslanih na kongres od strani katoliške Cerkve v Kanadi. — Ur.

(Skrajšano)

PISATI O ANGLIKANSKEM KONGRESU pomeni pisati o problemih in upih anglikanske cerkve. Kongres se je sešel, da bi razpravljajl o položaju anglikanizma v modernem svetu in reševal probleme v luči Kristusovega evangelija.

Prvi anglikanski svetovni kongres je bil leta 1910, drugi leta 1954, tretji letos v Torontu.

Kongresi niso postavodajne skupščine. Njih namen je zbrati delegate vseh anglikanskih škofij, jim nuditi možnost spoznati se in dobiti čim boljši vpogled v probleme, jih preštudirati in iskati rešitve. Na ta način se okrepi zavest vzajemnosti in ustvarijo skupni pogledi na položaj anglikanizma. To skupnostno vzdušje naj bi delegati nesli nazaj na svoje domove, župnije in škofije.

Delegatov v Torontu je bilo okrog tisoč. Vsaka škofija je poslala svojega škofa, in z njim nekaj duhovnikov in laikov. Vsi delegati so enakovrni.

Predmet razprave prvega dela kongresa je bil širok: **Poslanstvo krščanstva v svetu** — kakšen danes je, kakšen naj bi bil in kakšen naj ne bi bil vpliv krščanstva na verskem, političnem in kulturnem področju.

Glavni **problemi** anglikanske cerkve so **problemi krščanstva** sploh. Smo priče odtujenju Cerkvi velikih mas v krščanskih deželah; materializmu, ki se zajeda v narode na obeh straneh železnega zastora. Vera, vsaj dozdevno, ima zmeraj manjši vpliv na miselnost in dejavnost ljudi na vseh področjih.

Evropa je nehala biti edina stvariteljica moderne zgodovine. Vzgojila je **novе narode**. Ti zdaj zahtevajo neodvisnost in se skušajo otresti evropskega vpliva na političnem, gospodarskem in delno kulturnem polju. Krščanstvo je prišlo k njim evropsko pobarvano in daje vtis tujega telesa, ki ovira samostojno rast teh novih in bolestno občutljivih narodov.

Krščanstvo je do neke mere **okorelo**. Oklepa se preživelih oblik v svoji miselnosti, bogočastju in delu, delno vsled sovražnosti razkristjanjenega sveta, delno pa vsled pomanjkanja poguma za nove in potemtakem tvegane podvige. Svet se spreminja s silno naglico in krščanstvo mu govori v jeziku, ki ga včasih ne razume.

Težijo nas **grehi preteklosti**. V "belih" deželah so nas npravni nedostatki, ozkosrčnost, nestrpnost, nerazumevanje in nacionalizem razklali tudi v veri. V novem svetu mora krščanstvo prevzeti del odgovornosti za pretirani kolonializem in pomanjkanje spoštovanja do narodov, katere je spreobračalo ne le v kristjane, ampak tudi v manjvredne Evropce.

Poleg teh in drugih težav, ki danes tarejo vse kristjane, imajo anglikanci, kakor pač vsaka verska skupina, **probleme, ki so lastni njim** vsled njih značaja in zgodovine.

Dokler je bila anglikanska cerkev omejena na Anglijo, problema **medsebojne povezave** ni bilo. Toda z osvajanjem kolonij in odpiranjem svetovnih trgov se je širila tudi anglikanska cerkev. Neangleške skupine so se v teku časa otresele pokroviteljstva britanske krone in canterburyjskega nadškofa. Toda zadnjih sto let se posebno v misijonih, pa tudi drugod, opaža potreba po večji povezavi.

So seveda še drugi problemi. V vsaki verski skupini najdemo **struje** — ker pač mnoga vprašanja niso dokončno rešena. Toda razlike med raznimi strujami v anglikanizmu so mnogo večje kot drugod. Tako imenovani anglokatoličani so zelo blizu katoliškimi nazorom; so pa drugi, ki se komaj razlikujejo od protestantov.

V Angliji cerkev trpi zaradi svoje povezanosti z državo; izgubila je skoraj ves neposreden vpliv na večino prebivalstva. Manjka ji duhovniških in misijonskih poklicev (problem, ki je pravzaprav splošno krščanski). Anglikanizem zu-

naj Anglije pa trpi, ker se še ni otesel svoje "angleškosti" v zadostni meri.

Velik vtis na delegate in opazovalce je napravila osebnost canterburijskega nadškofa Arthura M. Ramsay-a. Njegova globoka vera diha iz vsega, kar reče in napiše.

Anglikanci in cerkveno zedinjenje.

Obstoj struj v anglikanski cerkvi, ki so v stalni medsebojni debati, jih usposablja za boljše razumevanje drugih krščanskih skupin. Prav ta debata jih stalno sili k študiju sv. pisma, ki je podlaga vsega miselnega in nramnega prizadevanja kristjanov. Anglikanski svetopisemski znanstveniki so mnogoštevilni; katoličanom so pomagali seznaniti se z modernimi strujami v biblični znanosti, protestantom pa ohraniti pristno krščanske prvine, ki so jih zgubljali.

Poseben vtis je napravljala ostra in prosta **samokritika**. Anglikanci si prav nič ne prizanašajo. To je pa znamenje zrelega in neustrašnega, obenem pa ponižnega krščanstva. Druga zanimivost je bilo dejstvo, da spori med strujami v anglikanizmu niso prišli na površje — znak, da anglikanizem na znotraj ni tako razbit, kot si nekateri predstavljajo. Mnogo so poudarjali vlogo laikov, njih važnost in odgovornost. V tem pogledu so anglikanci precej podobni katoličanom — le počasi in s težavo prihajajo laiki "na svoje" v cerkvenem ustroju.

Toda po drugi strani jih obstoj struj ovira pri delu za zedinjenje. Ponavadi vemo, kaj n. pr.

luteran sprejme in česa ne sprejme; pri anglikancih pa je treba marsikdaj to odkriti od osebe do osebe.

Najvidnejša ovira na poti združitve anglikancev s protestanti je nepripravljenost protestantov priznati dejstvo, da so škofje Cerkvi neobhodno potrebni in da ima njih avtoriteta svoj izvor v Kristusu in apostolih. Najvidnejša ovira na poti združitve anglikancev s katoličani pa je nepripravljenost anglikancev priznati vrhovno oblast in nezmotljivost rimskega papeža kot naslednika sv. Petra.

Obstaja kaka možnost zedinjenja? Človeško gledano je zedinjenje nemogoče v bližnji bodočnosti. Vsekakor pa smo si bližji danes, kot smo si bili kdaj koli vse od smrti kralja Henrika VIII. (leta 1547), ki je Cerkev v Angliji odtrgal od Rima. Želja po združitvi med anglikanci je močna. Vedo pa, da katoličani za zedinjenje ne moremo žrtvovati resnic, v katere trdno verujemo. Zavedajo se dobro, da se s prepričanjem ne da barantati; verske resnice niso naprodaj, pa naj bo cena še tako visoka. Saj bi se tudi s protestanti radi združili, toda vedo, da ne morejo in ne smejo žrtvovati škofov za ta namen.

Ne smemo pa misliti, da je položaj brezupen. Ne vemo, kako se bo zedinjenje izvršilo; toda prišlo bo v svojem času. Če bomo vsi kristjani — tako katoličani, kot pravoslavni, anglikanci in protestanti — pripravljeni vedno zvesteje poslušati Kristusa in njegov evangelij, nas bo Bog pripeljal v eno hišo — da bo ena čreda in en pastir.

S.D.S. "AKCIJA ZA DOM"

vas vabi na

VESELI VEČER NA LADJI

V SOBOTO 29 MAJA OB 7:30 ZVEČER

Zbirališče pri No.2 Circular Quay

Štiri ure zabavne vožnje po Harbourju ob godbi, rajanju, volitvi kraljice in Neptuna itd.

Vstopnice po 15 šil. si hitro rezervirajte osebno ali po telefonih: P. Valerijan 31-7044, Brežnik 39-6378, Ovijač 70-6185. Po pošti na naslov:

SDS AKCIJA ZA DOM
Box 122 P.O. Paddington.

Preberite tudi posebno pismo v tej številki
na strani 158

NA VESELO SVIDENJE!

HUDOURNIKOV LISKO

Fr. Sal. Finžgar

(Nadaljevanje)

Ilustriral Evgen Braidot

Lisko jo skupi

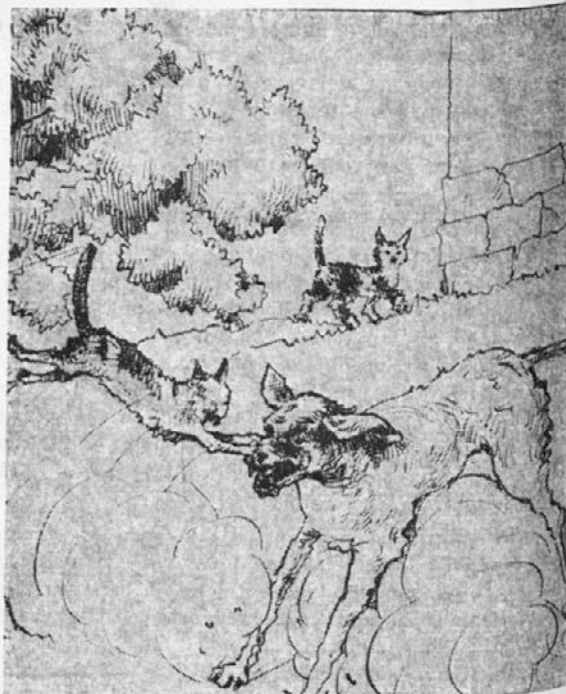
PREVIDNO JE PRILEZEL LISKO IZZA DRVNICE in pogledal po gospodarju. Hudournik je trdno spal in se ni ganil. "Kakor nalašč", si je mislil Lisko in izginil po stezi skozi gozd. Spčetka je tekkel. Pregarjala ga je slaba vest. Kaj dobro je vedel, da ne dela prav.

Ko se je približal pastirski koči, je postal. Pred vrati je stala majerica, tista, ki ga je zaradi ričeta tako naklestila. V velikem ovinku se je ognil kože in hude žene. Nato si je oddihal in počasi tackal po ztezi proti planinskemu domu. Potoma je vse pretaknil in prevohal. Prepodil je divjo kokoš izpod gabrovega trša, pregnal srno izpod košate jelke, zavohal miško v luknji in jo skušal odkopati, a mu ni uspelo. Tako pridno zaposlen je prikolovratil do planinskega doma. Za zadnjim grmom pred planoto, na kateri je bil sezidan dom, je obstal. Prežal je v zasedi na mačko.

Samo nekaj trenutkov je čakal. Na planoto je prišla mačka, za njo je skakljaj majhen mucek, njen mladiček. Mačka mu je migala z repom, mucek ga je lovil, skakal, zaostajal in se v skoku poganjal za repom starke. Sredi planote je mačka obstala in sedla. Začela se je pridno umivati s šapicami, mucek pa je skakal okoli nje; splezal ji je na hrbet, da ga je stara prekucnila po tleh in se še sama poigrala z njim.

Lisko je imel že davno dvignjeno nogo in bil pripravljen za naskok. Po vsem životu je drgetal, z očmi ni trenil. Ko je videl, kako je starka legla na hrbet in s tačicami pehala mucka, ki je skakal nanjo, je spoznal: "Sedaj je priložnost!" Pogrnal se je izza grma v silnem skoku na planoto. Kot bi mignil, se je mačka vrgla kvišku. Takoj je uvidela, da zavoljo mladiča ne sme zbežati. Izbočila je hrbet, da je bila kot kamela, divje zapihala in sprejela naskok. Mucek jo je hitro pobral proti domu in se s praga še ozrl po stari. Boj se je že začel.

Lisko je naskočil, kakor bi se bil pripeljal s tankom. Mačka je bila pripravljena. Dolgi ostri kremplji so ji pogledali iz prednjih šapic. Z obe-

ma hkrati je pobožala Liska po licu, da se mu je takoj pcedila kri. Toda Lisko se za rane ni menil. Hotel je biti junak do konca. Res se je umaknil za korak, divje zalajal v mačko, ki je pihala ko ris in z mirnim očesom pazila na vsak pasji gib. Lisko se je togoten zaletel spet vanjo s tako silo, da jo je podrl na tla. Mački je šlo za življenje. Vedela je, da se bojuje zase in za mladička. Preden jo je Lisko utegnil zgrabiti z zobmi, mu je mačka zasadila kremplje v obraz. Lisko je zacvilil in odskočil. Ta hipec je mačka izrabila, v skoku zbežala in se otela na bližnje drevo.

Čudno. Lisko ni skočil za njo. Povesil je glavo in rep ter do kosti osramočen odkravljal z bojišča. Med potjo je poiskal studenec in pil na vse pretege; boj ga je strašno užejal.

Ko je prišel do gozdiča, za katerim je stala Murka, je zaslišal Hudournikovo žvižgo. Gospodar ga je klical. Toda Lisko ni stekel kakor druge krati, če je zaslišal Hudournikov klic. Še bolj počasi je opletal po skaloviti stezi. Bil je potr do obupa: od mačke sramotno premagan in ves ranjen, sedaj ga čaka še gospodarjeva zares zaslužena šiba.

Komaj se je prikazal iz gozda, je Hudournik zares segel po šibi. "Potep grdi, kje si se vlačil! Celo uro te že kličem in te od nikoder ni."

Gospodar mu je jezno stopil naproti z dvignjeno šibo. Lisko se ni umaknil. Tresoč se po

vseh udih je prilezel h gospodarju in mu nastavlil hrbet, češ le udari, zaslužil sem.

Tedaj je šel Hudournik zapazil, da je Lisko ves krvav po glavi "Kakšen pa si?" Šiba mu je omahnila in zelo se mu je zasmilil. Prijazno ga je potrebljal po hrbtu, Lisko mu je hvaležen in skesan z jezičkom poljubil roko. Hudournik ga je povabil v bajto. Nalil je v skledico mrzle vode, priliz nekoliko arnike, poiskal snažno krpo in mu izmival krvaveče mačje praske.

"Kaj pa to?" je Hudournik iznenaden opazil zaprto levo oko. V očesnem kotu so bile kaplje strjene krvi. Dvignil mu je trepalnice in videl, da je oko krog in krog podpluto s krvjo.

"Revček, ali te je mačka oslepila? Vidiš, nisi odlezel, da si jo skupil, kar preveč skupil. Če oslepiš, kaj potem?"

Lisko je naslanjal glavo Hudourniku na koleno. Gospodar ga je miloval in božal, oba sta pa bila hudo hudo žalostna.

Tri dni je ubogi invalid Lisko mežal na levo oko. Hudournik mu je kupal kamilice in s tem

čajem izpiral ranjeno oko. Po tretjem dnevu ga je Lisko napol odprl.

"Zboljšalo se je", sta se veselila oba, kužek in gospodar. Vendar pa je bilo oko še podpluto s krvjo. Vse višnjevo je bilo. Hudournik mu je zatisnil desno oko in z roko pomigal nad levim. Lisko je trenil in oko zaprl.

"Dobro je, oslepel le ne boš", ga je pogladil po glavi. Lisko mu je bil silno hvaležen in tako vdan, da se ni več ganil od njega. Kamor koli je šel gospodar, mu je bil trdo za petami. Vsako povelje je izpolnil brez priganjanja, na prvo besedo.

"Vidiš, vidiš, ko bi bil ti že od kraja tak, bi jo bil unesel vsem nezgodam, ki so te zatele. Sedaj si svojih pasjih skušenj sit do grla, kajne?" Lisko se mu je dobrikal, kakor da vse razume in ga lepo prosi odpuščanja.

Ko sta se tako ljubo rada imela na toplem soncu pred kočjo, se prikaže iz gozda zelo gospodska ženska.

(še')

VENČEK PESMI MAMICAM

(Aničina šola, Melbourne)

I

Sonja je majhna, dobro ne ve,
kaj naj bi dala, kaj naj pove.
Se jezik zatika, povedat ne ve,
kar Sonjino vzklika hvaležno srce.
"Mamico svojo rada imam,
zato pa poljubček na lice ji dam."

II

(Šolska naloga)

Nad zvezke se sklanjajo glavice nežne,
pišejo črke, oglate, betežne,
očke zamišljene zrejo v daljavo,
misli so sedle na belo planjavo.

O mamici svoji pišejo zdaj,
gledajo v duhu njen blagi smehljaj
"Dobra je, skrbna je, lepa je vsa,
vredna mi več je kot gora zlata."

Polno je v srcih nežne skrbi,
polno je v črkah svetle luči,
pero pa ne zna napisati še,
kaj jim ljubezen mamice je.

IV

Če bi bila ptička mala,
pesmice bi pela,
ko zvečer bi moja mama
nogavičke pletla.

Če bi roža mogla biti,
bi tako dehtela,
da bi bila mama moja
vedno le vesela.

Če bi bila ptička mala,
žulje bi hladila,
ki jih moja zlata mama
v delu je dobila.

Pa ugane Dadjan: "Najlepše mi je,
ko mama objame, poboža me."
Tone pa piše: "Mama je vse,
hrana, obleka, veselo srce."

Tiho, prav tiho, Jenček sedi,
piše počasi: "Mamice ni. . .
Krogle so švigale, midva bežala,
vzdihnila mamica je in pala.
Mrtva rešila življenje mi je,
sam sem ostal — cvet sredi temé."

Solza je pala na belo poljano,
ljubezen pisala za mrtvo je mamó.

III

Če vsi grmi bi zacveli
in vsi cveti zaduhteli,
vse vodice zašumljale,
zvezdice vse zasijale,
da njo z njimi obdarujem,
njo, ki vse ji vse dolgujem,
bi premalo mogel dati
tebi, moja zlata mati.

Z Vseh Vetrov

PET TISOČ MILJ NA URO bodo preleteli novi potniški aeroplani, ki jih izdelujejo v Ameriki. To se pravi, da bodo potniki preko Atlantika komaj imeli čas za šalico čaja na svojem letu, kaj šele za pošteno kosilo.

"VSE—AVSTRALSKO ČEBELO" bomo počasi dobili na našem kontinentu, tako se je bralo v dnevnikih pred nekaj tedni. Pomešali bodo ruske, avstrijske in laške čebelne pasme med seboj, pa bo nastala nova čebela. Reklo se ji bo Avstralka, kot se slovenski čebeli reče Kranjica. Bajе bodo nove čebele strašno pridne za delo, pikale skoraj nič ne bodo, sploh se ne bodo nič razburjale. Počakajmo, da vidimo. Pripomniti bi bilo, da je "avstrijska" čebela, ki Avstralci o njej govore, skoraj gotovo — Kranjica. "Kranjskih" ljudi Avstralija nima za Avstrijce, kot jih je še nedavno imela Amerika, naše čebele se pa tudi tukaj še drži to neprijetno ime. No, če bomo kmalu imeli čebele—Avstralke, o drugih sploh govorili ne bomo, pozabljena bo tudi "avstrijska" čebela.

ROJAK MIŠA LAJOVIC se je oglasil v dnevniku THE SYDNEY HERALD z dopisom na naslov anglikanskih škofov, ki so poslali g. Menziesu v Canberro znani "pouk" v zadevi Vietnam. Lajovic je pokazal, da škofje sami zelo potrebujejo pouka. Zapisali so v svojem pismu stavek: Če ljudje hočejo biti komunisti, jih kanoni ne bodo od tega odvrnili. — Naš Miša pravi, da je to zelo otročji stavek. Opozarja škofove na to, da so bili prav kanoni tisti, ki so prisilili dobre kristjane na Poljskem, na Češkem, na Ogrskem, v Jugoslaviji in drugod, da so morali sprejeti komunistične režime. Tako tudi ljudje v Južnem Vietnamu nočejo postati komunisti. Kanoni so pač potrebni zoper kanone, da ne bo Južnega Vietnamu zasegla enaka usoda kot zgoraj naštetih dežele.

ZLOČINI NEMŠKIH NACISTOV ne smejo "zastarati", tako je skoraj soglasno mnenje demokratičnega sveta. Stvar je aktualna letos zato, ker je bilo pred 20 leti sprejeto načelo, da bo po 29. juniju 1965 prenehalo vse zasledovanje in kaznovanje medvojnih zločinov, ki so jih zakrivali nacisti Hitlerjevega kova. Izvzet naj bi bil le Hitler sam, če bi se kje pojavil živ kljub splošni veri, da si je tik pred koncem vojne sam vzel življenje. Toda zdaj vidijo, da je doba 20 let čudno hitro potekla in se bolj in bolj izkazuje, koliko nacističnih zločincev se še skriva po Nemčiji sami in

drugod po svetu, ki jih še nobeno sodišče ni klicalo na odgovor. Za koliko naj se podaljša doba za preiskovanje in kaznovanje teh zločinov, o tem se skušajo sporazumeti vlade zapadnih držav.

BESEDO "PENZIONIST" bi rad odpravil neki občinski mož v Sydneyu. Pravi, da mnogi ostareli ljudje nočejo zaposliti za penzijo, ker nočejo dobiti naslova "penzionisti". Bajе bi se pod tem naslovom počutili nekako tako kot se počuti počen lonec na kupu odpadkov. Toda nekaj bo le treba reči tem ljudem, namreč penzionistom, pa sydneyški občinski mož ne more najti prave besede. Predlagajmo mu slovensko besedo "upokojenec." Naša beseda namreč nič ne spominja na kak počen lonec, pomeni samo to, da je človek dolgo vrsto let pridno delal in služil, zato mu gre po vsej pravici "pokoje", mir in odpočitek, pa seveda tudi oskrbnina, ki ji čisto lepo pravimo: pokojnina. Ali ni škoda, da sydneyški občinski možje ne berejo MISLI?

PROMETNE SMRTI na avstralskih cestah vzbujajo vedno večjo skrb in preplah. Velikonočni prazniki so bili vsaj v državi NSW v tem pogledu porazni. In tak je skoraj vsak "week-end". Oblasti, med drugim policija, izjavljajo, da ne vedo rešitve iz težkega položaja. Razni privatniki pa pošiljajo v tisk dopise z obtožbami na račun vlade, češ da so javne ceste v takem stanju, kot nikjer drugje na božjem svetu. Še čudno, da ni več prometnih nesreč, pravijo. — Seveda mi ne moremo razsojati, katero od teh mnenj je bolj pravilno. Kar nas veseli, je to, da med imeni nad 300 ubitih v NSW doslej nismo opazili slovenskih. Naj ostane tako do konca leta, pa še in še!

POGLAVAR RDEČE KITAJSKJE, mogočni Chou En-Lai, se spet oglašja s predlogom, da naj se na azijskih tleh ustanovijo posebni Združeni Narodi, ki bodo tekmovali z organizacijo UN v Ameriki. Kakor znano, mu je to misel že pred časom vdihnil izstop Indonezije iz UN. To naj bi bil predvsem komunistični svet svetovno organiziran proti nekomunističnemu. O tem načrtu sodijo zapadnjaki, da bi ne uspeval bogve kako, nagajal bi pa lahko precej. Če le ne bi močno povečal nevarnost novega svetovnega požara?

ZNANOST IN VERA sta vedno imeli razna vprašanja med seboj, dostikrat tudi hude spopade. Kako je z odnosi med njima v današnji atomski

debi? Še kar dosti dobro. Tako so se na primer v Chicagi sešli na kongres mladi atomski znanstveniki. Sešli so se kajpada v prvi vrsti za svojo znanost, pa so dvignili tudi vprašanje, kakšni naj bi bili njihovi odnosi do nadnaravne vere. Okoli 80% navzočih je izjavilo, da so aktivni člani te ali one verske skupine in seveda verujejo v Boga. Lep odstotek je celo izjavil, da sodeluje v kakšnem verskem apostolatu. Mnogi so odkrito priznali, da je veliko vprašanj v kulturnem svetu, ki jih more pojasniti le vera, ne pa znanost. Drugi so rekli, da jim je vera velika opora pri reševanju znanstvenih vprašanj. Poročilo ne ve povedati, da bi se bil kdo upiral razpravljanju o veri in znanosti.

ALEKSEJ ADŽUBEJ, zet odstavljenega Hruščova, prejšnji urednik moskovskih IZVESTIJ, je dobil drugo službo. Sodeluje pri uredništvu tednika "Sovjetska Zveza", ne sme se pa pod članki podpisati s pravim imenom. Nastopa pod psevdonimom Radjonov. Pravijo, da mu odstavitev proslulega tasta ni šla zelo k srcu. Svoje obiske v zapadnem svetu si je dobro zapomnil. Rad kaj pove ali napiše o rajnih dveh velikih svetovnih voditeljih, predsedniku Keenedyju in papežu Janezu. Posebno ta je napravil nanj neizbrisen vtis, čeprav je bil pri njem le enkrat in je bil obisk primeroma kratek.

DRŽAVNE VOLITVE V NSW so bile oni dan res nekaj posebnega. Skoraj točno pol volilcev je za delavsko stranko, pol za liberalno. Ko to tipkamo, je štetje glasov še v teku — že skoraj teden dni — pa je izid še neodločen. Precej napeto je čakanje na končno odločitev, vendar ni v njem nič dinamita. Kakor so bile volitve mirne in dostojne, tak bo tudi sprejem končnega izida. Vsaj v teh in podobnih zadevah Avstralija lahko služi z zgled prave demokratične usmerjenosti.

POSESTVO V SLOVENIJI NAPRODAJ

V Jerneji vasi pri Črnomlju, Bela Krajina. Meri 8 hektarjev, njiv za dva hektarja, kos vinograda, stelniki in gozdovi. Hiša nova iz opeke, elektrika, vodovod. Klet in hlev betonska, nekaj poljskega orodja.

Kraj izredno lep, ob vasi bistra voda, Do rudnika Konižarice 2 km. do Črnomlja 4 km. Cena po dogovoru. Izplačati treba v funtih ali dolarjih.

Pišite na naslov: **Ivan Štrucelj**
Scott River, c/- L.H. White
Alexandra Bridge, W.A.

"UMRETI NOČEJO"

PISMO SLOVENCEM V AVSTRALIJO

Dragi rojaki!

Z veseljem in hvaležnostjo smo prejeli Vaš ponovni prispevek peti stotak za slovenski visokošolski dom na Dunaju — Korotan. Vaši darovi — trud Vaših rok — so vredni občudovanja. Čeprav ste tako daleč od rodne grude, se čutite povezane z rojaki, ki se borijo za ohranitev narodnega življa na zemlji, ki so nam jo izročili naši predniki. Vsak prispevek za visokošolski dom je doprinos za dosego tega cilja. Slovenski akademiki, ki se bodo v domu pripravljali na narodno in kulturno delo, hočejo biti stebri naroda. Potrebujemo jih. Zato jim hočemo tudi pomagati.

Zidanje visokošolskega doma dobro napreduje. Pred koncem leta mora biti stavba že pod streho, da se med zimo lahko nadaljuje delo znotraj, ker v septembru prihodnjega leta hočemo dom otvo-

riti. Prej ko pridemo do tega lepega dne, bomo morali premagati še dosti težav in skrbi. **Ta čas bomo še nujno rabili pomoč naših dobrotnikov.**

Dragi rojaki! Vas se ne upamo več prositi za pomoč, ker ste nam že nekajkrat poslali lepe prispevke. Morda pa Vam bo ugajal moj predlog, da bi do novega leta zbrali skupaj še en — zadnji — **stotak za opremo ene sobe**, ki bo imela napis "Dar Slovencev v Avstraliji". Poleg tega bodo vsi darovi zabeleženi v posebni spominski knjigi.

Zagotovimo Vam tudi, da vso podporo, ki jo prejemo od naroda, bomo narodu tudi vrnili. Ne samo z vzgajanjem dobrih slovenskih akademikov, temveč tudi s podpiranjem drugih naših ustanov, kadar bo stal dom z lastnimi dohodki na trdni ekonomski podlagi.

Hvaležno Vas pozdravlja

P. Ivan Tomažič.

Dunaj, dne 22. aprila 1965

Misli, May, 1965

v letu 2.000

(Jožek ima 10 let, babica 60)

Jožek: Babica, slišal sem, da je bila maša drugačna, ko si bila ti mlada. Če je bila res taka, kot sem slišal, je moralo biti po cerkvah zelo čudno. Ali se tebi ne zdi, da je bilo čudno?

Babica: Kaj si pa takega slišal, da se ti čudno zdi?

Jožek: Pravijo, da je duhovnik med vso mašo po latinsko molil, pa tako na tihem, da ljudje niso kar nič slišali.

Babica: Res je bilo tako. Še takrat, kadar se je obrnil proti ljudem, je izgovarjal latinske besede. Tudi blagoslavljal nas je po latinsko. Pa takrat se nam to ni nič čudno zdelo.

Jožek: Kako da ne, ko pa niste nič razumeli?

Babica: Posa meznih besed res nismo razumeli, pa smo le vedeli, kaj je duhovnik molil in delal. Saj smo imeli vse lepo na naš jezik preslavljeno. Lahko smo brali v molitveniku po domače in lepo spremljali mašnika.

Jožek: Torej ti misliš, da je bilo kar dobro. Ali se ti ne zdi, da je zdaj vse boljše, ko je vsa maša v domačem jeziku in vsa cerkev na glas z mašnikom moli?

Babica: O, seveda je to bolje in škofje so naredili zelo prav, da so tako uredili. Hotela sem samo to reči, da tudi poprej ni bilo vse tako narobe, kot morda ti misliš.

Jožek: Ne mislim, da je bilo narobe. Čudno je pa le moralo biti. Ravno si omenila, da se je duhovnik včasih pred oltarjem obrnil proti ljudem. Samo včasih, saj sem tudi to slišal. Drugače je pa bil obrnjen proti oltarju in je ljudem kazal hrbet. Jaz si kar ne morem misliti, kako je to izgledalo. Moralo je biti zelo čudno.

Babica: Bili smo na to navajeni in se nam ni nič čudno zdelo. Poučili so nas, kaj duhovnik dela, posebno ob glavnih delih maše. In tiste čase smo imeli mašo za nekaj tako svetega, da se nam je zdelo bolj prav, če jo mašnik opravlja nekoliko odmaknjen. Res pa je, da so v teku časa ljudje postali nemarni in niso dosti pazili, kaj

se na oltarju godi. Delali so se, kot bi bilo dosti biti telesno v cerkvi, ne pa z mašnikom pri maši. Zato so začeli škofje misliti na to, kako bi mašni obred spremenili in vse navzočne bolj pritegnili k sodelovanju z mašnikom. In je prišlo do spremembe, ki jo danes poznamo. To je bilo zelo dobro in zdaj se nam zdi, da drugače sploh biti ne more. Posebno tisti tako mislite, ki niste nikoli poznali maše po starem. Pa je bilo tudi poprej dobro, če je človek le hotel biti pazljiv in je imel pri maši tudi svoje srce.

Jožek: Pa sem tudi slišal, da je takrat odgovarjal duhovniku samo ministrant, pa kar po latinsko. Ljudje v cerkvi so morda slišali izmenjavanje molitev med duhovnikom in ministrantom, morda pa tudi ne. Sami so pa kar molčali. Ali ni bilo to čudno?

Babica: Zdaj, ko je maša v domačem jeziku, se res lahko zdi čudno, kar je bilo poprej. Takrat se nam pa ni zdelo čudno. Tudi sami smo znali nekaj latinskih odgovorov in smo vedeli, kaj pomenijo. In ko so pevci na koru pri slovesnih mašah odpevali, se nam je zdelo zelo mogočno in nas je dvigalo k pobožnosti, čeprav so po latinsko peli.

Jožek: Da, tudi to sem slišal praviti, da so na koru celo pri tihih mašah kar naprej peli in da so bili po cerkvah kakor koncerti. Nekdo je rekel, da so mnogi ljudje med mašo samo petje poslušali, na mašo pa pozabljali. To gotovo ni bilo prav.

Babica: Prav gotovo ne, če je bilo tako. In rada verjamem, da je bilo pri mnogih res. Dostikrat je pa tudi vsa cerkev pela in učili so nas, da dvakrat moli, kdor lepo poje. To še danes velja, pravijo. Jaz sem seveda že marsikaj pozabila, kako je bilo nekoč, saj je zdaj že 35 let od takrat, ko so prišle spremembe. To pa vem, da smo prejšnji način maše radi imeli in se nam je zdelo vse prav.

Jožek: Zakaj se pa zdaj tako na smeh držiš, babica? Ali se ti zdi smešno, da te te reči sprasujem?

Babica: O, ne, prav nič smešno se mi ne zdi. Vse hvale si vreden, da se tako zanimaš. Nasmejala sem se pa zato, ker sem se ravno spomnila, kaj nam je leta 1965 povedal naš tedanji kaplan.

Jožek: Kaj je pa rekel?

Babica: Veš, ko so se začele spremembe, so nekateri ljudje godrnjali, da je vse to nepotrebno. Naj bi vse ostalo pri starem, so rekli.

Jožek: Kaj, godrnjali so? To se mi pa tudi zelo čudno zdi.

Babica: Nič ni čudno. Ljudje se navadijo na

kakšno stvar in se vanjo zaverujejo, pa se jim zdi, da mora vse tako ostati na večne čase. Pa bodo morebiti mašne obrede spet kaj spremenili in če boš ti takrat živ, boš pa ti godrnjal.

Joško: Jaz pa že ne! Da bom le vedel, zakaj bo sprememba, pa bom takoj za to.

Babica: Že mogoče. Upam, da boš toliko pameten.

Jožek: Seveda bom. Ampak zdaj vendar povej, babica, kaj je rekel oni gospod kaplan. Že komaj čakam.

Babica: Sam si me zmotil, zato še nisem povedala. Veš, nekateri ljudje so bili sitni in so kar naprej tiščali, da po novem ni dobro. Gospod kaplan je razlagal in dopovedoval, ljudje pa ne in ne, kar naprej so sitnarili.

Jožek: Kako je pa razlagal?

Babica: Sem že pozabila. Čakaj, nekaj se na spomnim. Rekel je, da so prvi kristjani imeli živ občutek, kako so vsi ena sama družina pred Bogom, vsi zares bratje in sestre med sabo. Saj so nekaj časa imeli še zemeljsko premoženje vse skupno. Kar je imel eden, so imeli vsi. Zdelo se jim je potemtakem samo po sebi umevno, da so tudi mašo vsi skupno z mašnikom opravljali. Približno tako kot dandanes. Pozneje, ko se je vera širila daleč po svetu, je prvotni občestveni čut počasi ponehaval. Pa je prišlo do tega, da je tudi pri mašah bil vsak bolj in bolj sam nase navezan. Duhovnik zase, verniki pa po svoje, ka-

kor je komu dalo verno srce. Nekateri so kar rožni venec molili ali pa samo očenaše. Ščasoma so se pa ljudje po vsem svetu spet začeli zavedati svoje občestvene skupnosti in katoličani so spoznali, da je bil starodavni način maše dosti boljši, ker je ljudji bolj družil.

Jožek: In ti si se nasmehnila, ko si se spomnila na te njegove besede? Zakaj?

Babica: Ne na te besede. Si me spet sam zmotil, da še nisem povedala. Molči zdaj. Ko si nekateri niso dali nič dopovedati, je kaplan malo nejevoljen rekel: No, pa počakajte do leta 2.000. Če boste takrat mladim ljudem pripovedovali, da je nekoč duhovnik med mašo ljudem hrbet kazal in da mu je samo ministrant odgovarjal in to latinsko, vam bodo komaj mogli verjeti. Dokler se ljudje ne navadite na kaj novega, se vam zdi vse čudno, ko se navadite, je pa tisto čudno, kar je bilo poprej. Tako jih je osmešil in smejati se moram še danes.

Jožek: Tisti gospod kaplan je menda že takrat v mislih poslušal najin pogovor, babica? Dobro ušesa je imel, ha, ha!

Babica: Menda res. Zato sem se poprej sama zase nasmehnila. Zdaj se pa s tabo smejem: ha ha!

Jožek: Jaz se ne bom nič več čudil. Smejati se bom pa zmerom, kadar se bom spomnil, kaj vam je takrat povedal tisti gospod kaplan.

Babica in Jožek: Ha ha ha!

IZ MATIČNIH KNJIG N.S.W.

K r a t i

Erik Herbert Nussbaumer, Petersham. Oče Herbert, mati Valerija r. Nadoh. Botrovala Alojz in Dominka Leven — 13. marca 1965.

Marko Jožef Mazora, Newtown. Oče Jože, mati Brenda r. Clark. Botrovala Pavel Tonkli in Eileen Sullivan — 1. aprila 1965.

John Hercog, Drummoyne. Oče Anton, mati Melisanda, r. Ampulis. Botrovala Mecislav in Amanda Vasilevskis — 10. aprila 1965.

Karolina Jožefina Renko, Ryde. Oče Jože, mati Antonija, r. Princ. Botrovala Emil in Vida Kapelj — 18. aprila 1965.

Helena Ivanka Zdravec, Annandale. Oče Šte-
Misli, May, 1965

fan, mati, Helena r. Hojek. Botrovala Franc in Irena Magdič — 18. aprila 1965.

P o r o k e

Jože Mencigar, Večeslavci, in **Vilma Novak**, Otovci. Priči sta bila Anton Mencigar in Vid Strelec — 27. marca 1965.

Anton Šajn, Knežak, in **Anica Milavec**, Mala Bukovica. Priči Stanko Bec in Ivanka Černe — 19. aprila 1965.

Vsem najlepše čestitke in zvrhano mero božjega blagoslova!

Iz Slovenske Duhovniške Pisarne N.S.W.

Tel. za p. Valerijana: FA 7044

Službe božje

Nedelja 16. maja (tretja v mesecu): Leichhardt,
sv. Jožef **ob 10:30**

Nedelja 23. maja (četrti v mesecu):
Sydney, St. Patrick, **ob 10:30**
Villawood (Gurney Rd) **ob 10:15**

Nedelja 30. maja (PETA v mesecu):
Leichhardt, sv. Jožef, **ob 10:30**
HAMILTON, NSW, **ob 6. pop.**

Nedelja 6. junija (prva v mesecu, BINKOŠTNA)
Blacktown (stana cerkev) **ob 10:15**
Croydon Park (sv. Janez) **ob 10:30**

Nedelja 13. junija (druga v mesecu, Sv. TROJICA)
Sydney, St. Patrick, **ob 10:30**

**POPOLDNE PROCESIJA SV. REŠNJEGA
TELESA V MANLY-JU.**

VSI VABLJENI. Je v pričujoči številki še posebno opozorilo — namesto romanja!

WOLLONGONG, slovenska služba božja **ob 5. pop. v katedrali.**

IMELI SMO SV. MISIJON

Ne more škoditi, še naredimo nekaj bilance o našem misijonu, ki smo ga imeli malo pred veliko nočjo. Zunanje in tehnične stvari v zvezi z misijonom sicer niso posebno važne, pa vendar so nekako ogledalo, če je misijon uspel ali ne.

Ali je uspel? Na to vprašanje lahko damo različni odgovor. Odvisno je od tega, s kakšnega vidika govorimo o njem. Eno je gotovo: Če primerjamo število udeležencev s številom rojakov v Sydneyu in okolici, se ne moremo preveč pohvalno izraziti. Kot ena naših verskih prireditev

pa je bila ta (razen božičnih polnočnic) doslej številčno najmočnejša.

Toda rajši pustimo številke in statistike. Poglejmo na misijon z druge strani. Treba je priznati, da so se moški in ženske dosti dobro udeleževali večernih misijskih pobožnosti, lepo glasno odgovarjali duhovniku med sv. mašo v slovenščini in pazljivo poslušali pridigarja. Le po je bilo videti oblegano spovednico in obhajilno mizo. Številni so prišli k vsem pobožnostim niti ene niso zamudili, čeprav ni moglo biti brez žrtev. Dokaz, da so med nami rojaki, ki so razumeli čas božjega obiskanja in so se odzvali klicu milosti.

Za take in druge, ki so vsaj nekaj večerov prišli in opravili dobro spoved, sedaj velja: **trdno se držati narejenih sklepov!** Drugi, ki niso prišli, dasi bi bili mogli, naj si vzamejo k sreči vabilo: Poravnajte račune z Bogom v dobri velikonočni spovedi **vsaj do 13. junija, ko s praznikom Presv. Trojice čas za to dolžnost poteče.**

Nam vsem pa gre opomin: Molimo drug za drugega! Krščanska ljubezen in narodna zavest nas k temu sili. Letošnji misijon naj pa nikakor ne bo — zadnji!

NAŠE PRAZNOVANJE VELIKE NOČI

Poznalo se je, da je bil malo poprej sv. misijon. Kleni govori p. Odila so marsikoga pretresli in ga zbudili iz duhovnega spanja. Spovedovanja smo imeli za praznike manj kot navadno, obhajil pa toliko več.

Obredi velikonočne vigilijske od sobote na nedeljo so bili za nas novost. Tudi za cerkev sv. Brigite na Miller's Pointu mnogi še niso vedeli. Kljub vsemu se je nabralo vernikov blizu sto. Kolikor vem, so vsi čutili, da je bila pobožnost velikonočne vigilijske zanje veliko duhovno doživetje. Ni dvoma, da bo prihodnje leto udeležba mnogo obilnejša.

Prisrčna hvala vsem, ki ste kakorkoli sodelovali pri misijonu in praznovanju velike noči. Ne morem si kaj, da se ne bi posebej zahvalil g. Klakočercju, našemu zvestemu organistu, in njegovim pevcem in zboru "Škrjanček". Bog obilno povrni!

TELOVA PROCESIJA V MANLY-JU

Vršila se bo letos na praznik PRESV. TROJICE v **nedeljo 13. junija** popoldne. (Sv. Antona letos ni v koledarju, pa boste Toneti in Tončke lahko krasno godovali z udeležbo pri procesiji!)

Za procesijo se bomo zbrali **ob 2. uri pop.** na znanem **Vivian Street, Manly**, pod velikim poplajem semenišča. Bo pa samo procesija, torej

IZ POPOTNE TORBE

Dr. I. Mikula

CANBERRA S SVOJIM "SA TELITOM" Queenbeyan sili iz popotne torbe. Obiski slovenskega duhovnika se vrstijo mesečno, dela je tam za obširno župnijo. Tudi s slovensko šolo smo že preko začetka; da se iz mesečne razvije v tedensko, treba požrtvovalne učiteljice. Dober vpliv šole poživlja našo božjo službo, ko otroci prepeva-šo in molijo z odraslimi kot družina božja.

Za Jožefovo nas je postna tridnevnicca pripravila za praznovanje velike noči. Na belo nedeljo je slovesna aleluja zaorila povezana z našimi častitljivimi pesmimi vstajenja, ki so se lepo povezavale z novim obredom slovenskega maševanja. Materinski dan nas bo spet zbral ob božjem

brez maše. K maši seveda pojdemo že dopoldne kot po navadi. Naša bo tisti dan pri sv. Patricku (druga nedelja v mesecu).

Naša udeležba pri procesiji bo veljala tudi za naše jesensko romanje. Pridite v velikem številu! Posebej nekaj točk v "okvirju":

1. Vabljeni vsi rojaki iz Sydneya in okolice. Naj nas ne bo samo peščica, izkažimo se kot veren narod, zvest Bogu in Jezusu v sv. Rešnjem Telesu!

2. Lepo prosim, pripeljite otroke, ki so letos prejeli prvo sv. obhajilo ali birmo: naj pridejo v oblekah od tistega dne!

3. Pokažejo naj se gotovo vse dosegljive narodne noše! Če lastnik ali lastnica sama ne moreta priti, posodita jo komu drugemu! Trdno upam, da bomo tudi v tem pogledu letos napravili dober korak naprej.

Torej: Na svidenje v nedeljo 13. junija na Vivian Street, Manly, ob dveh popoldne! — Če za prevoz nimate drugega sredstva: od vseh farnih cerkva bodo vozili posebni busi. — P. Valerijan.

Misli, May, 1965

oltarju in naši šmarnični Mariji Pomagaj v stari cerkvi, ki nam bo kmalu pretesna, če bodo verniki še bolj pridno prihajali. . .

Hvala Bogu, mladim staršem naraščaja ne zmanjkujete. V novi cerkvi v Watsonu smo imeli 20.3. prvi krst. Krščena je bila Zorica Marija Črep, rojena kot prvorojenka Slavka in Marije r. Radovič. Botra sta Aleks in Sabina Sklepič. — Naš drugi krst v farmi cerkvi v Dicksonu smo izvršili isto nedeljo. Krščena je bila Lilijana Olga Eški-nja, rojena kot tretje dete Milivoja in Lilijane r. Rolih. Botovala sta Stanko in Tončka Herič. — Za vse vesele dogodke in krste, ki se letos obeta-jo: "Bilo srečno—Bog daj!"

"Majniški izlet", trajajoč menda celo leto, je nastopila družina Ivana in Marije Urbas na krasnem brodu "Galileo". Oni in vsi naši drugi izletniki po vodi ali po zraku naj se v slovenski domovini počutijo srečne in naj osvežijo ter ojačijo sorodstvene in prijateljske vezi! Pri božji službi v domači cerkvi naj se navzamejo svežega verskega duha in obnovijo v cerkvenem petju, da bodo poplementili naše cerkvene ljudske zборе!

ANZAC — parada se je z miroljubnim vojaškim sijajem prvič vršila na ogromnem slavnostnem trgu pred vojnim spomenikom in muzejem. Slavnostna, dostojna, svečana, kot jo zaslužijo padli in še živi bojevniki ter zvezna prestolnica, se je parada razvijala v prelepem okviru pobeljenih grebenov Snowy Mountains, temnih hribov okoli Canberre, ob nežnih bregovih mirnega novega jezera, obzarjena od dobrohotnih zlatih sončnih žarkov poslavljajočega se poletja. Da je bil prisoten vojvoda Filip, bi gotovo novinarjem v Londonu ne dopovedoval, da je Canberre "brez duše". Pa smo res čudno okoreli, in zastareli! Čim se pojavi v umetnosti, cerkveni in bogoslužni dejavnosti, v narodnem, političnem ustroju kaj novega, neprivajenega, samoniklega, stopimo takoj na plan z odklonilno obsodbo: je "brez duše", brez značaja, brez trajnega obstanka. . . Osebo povedano: Canberra, moderno zasnovana in v izgradnji stoječa, je prav lepo mesto, polna vrto-va, za nas skromneže razkošno potratna. Toda znaneci nam bodo hvaležni za vso potratno, ko se bo sijajne Canberre začela oprijemati "starinska duša" ali patina ali mah v spremstvu glodajoče-

(Dalje str. 159)

NEW SOUTH WALES

Albury. — List MISLI imam zmerom rada in sem ga vsak mesec znova vesela. Najprej zato, ker je slovenski. Potem pa zato, ker je naš tisk zares za mnoge med nami edina redna vez, ki nas v naši razkropljenosti povezuje. Kaj bi mi "podeželski ljudje" vedeli, kaj se godi v Sydneyu, Melbournu in drugod, če bi ne imeli slovenskega tiska tudi v Avstraliji? Moram pa k temu nekaj pripomniti, kar se tiče poleg mnogih drugih tudi mene. Mislim, da po večini prejemniki MISLI radi beremo list in ga prej ali slej tudi plačamo. Ne pomislimo pa, da s tem še nismo opravili vse dolžnosti do njega. Če nam je na tem, da nas list povezuje in se po njem med seboj seznanjamo, moramo tudi dopisovati vanj. Vsa čast in priznanje tistim pridnim in rednim, ki nam napišejo kaj zabavnega ali poučnega, moralo bi pa biti dosti več takih. Pod naslovom KRIŽEM, se mi zdi, ponehavajo dopisi iz naselbin, le najbolj pridni se še oglašajo: Janez Primožič, I. Burnik. Marija N., Pepe Metulj itd. Bog jih živi! Pozdrav vsem! — **Ivanka Študent.**

Granville. — Nihče ni odgovoril na vprašanje Marije N. v Melbournu, kako bi se moral pisati slovenski človek, da bi bilo njegovo ime vedno na zadnjem mestu v kartoteki. Bom pa jaz poskusila. Zdi se mi, da bi se moral pisati Žuluj. Naj pa Marija N. pove, e sem zadela. Pozdrav vsem. — **Milka Stanič**

PRIPOMBA. — Tudi urednik je ugibal, pa je drugače uganil. Če bi se pisal Žvužič, bi moral Žuluj le biti pred njim. Teško si pa mislim ime, ki bi moralo priti za Žvužicem. No, homo videli, kaj bo rekla Marija N. — **Ur.**

Wollongong. — Kadarkoli sežem po novi knjigi, se mi z njo odpira nov pogled v življenje. Tako sem segel po novem ZBORNIKU Svobodne Slovenije. V njem sem našel res lep prikaz mišljenja slovenske inteligence v svobodnem svetu in njene dejavnosti. Pomislil sem nazaj v leto 1945, ko so nam mladim doma toliko črnili raketjonarje, kot so imenovali slovenske nasprotnike komunizma. V tujini imam možnost — in prav posebno ob branju tega ZBORNIKA — z druge strani presoјati

dogodke v tistih usodnih časih našega naroda. V ZBORNIKOVİ anketi: "Kaj mislim o komunizmu", najdem popoln odmev tega, kar je bilo v mojih mislih, odkar sem komunizem spoznal. Me ne je povojna doba predelala iz kmeta v ključavničarja in to sem tudi tu v Avstraliji. Toda jaz sem v svoji duši kmet in to ostanem. Po mejem prepričanju je še vedno kmet steber družbe. Poglejmo kar tukaj v Avstraliji. Kultiviranje kontinenta se je začelo z obdelovanjem zemlje. V okoličju kraja Kiama blizu Wollongonga še danes vidite kamenite ograje, ki so jih konvikti naredili ob čiščenju zemlje za pašnike. Pri nas doma so pa komunisti potisnili gospodarstvo v tako zablodo, da so ob njej ubupali najboljši gospodarji na kmetijah. Stalno menjajoče se metode, reforme, uredbe in vedno večji davki so kmeta privedli do popolnega zloma. Partizanska "zmaga" obstoji v tem, da so svoje ljudi uničevali ali jih izgnali. Danes po 20 letih je že opaziti, da sami čutijo zgrešenost svojih načrtov, pa več ne vedo ne kod ne kam. Za tako težko zaželene devize se zanašajo na pomoč izseljencev. Ne zavedajo se, da se devize delajo ob pametnem obdelovanju zemlje. Pa jih hodijo iskat k nam, svojim tako očrnjenim nasprotnikom v tujem svetu, tako opljuvanem "kapitalističnem". Še Hruščev se je v zadnjem času učil kmetovanja na Danskem. Kdaj bodo slovenski komunisti spoznali, kako se najhitreje odpravi "suša" v izpraznjenih blagajnah? — **Ciril Skofič.**

IGRA: RAZVALINA ŽIVLJENJA

Oglas str. 143

Concord. — Sem bral, da v Ameriki nekdo ustanavlja superkatoliško organizacijo, ki hoče imeti pri mašah in drugih molitvah v cerkvi "vse po starem". Imena organizacije si nisem zapomnil, znano je menda pod začetnicami STP. ali nekaj takega. Na to sem se spomnil, ko sem bral v zadnjih MISLIH pismo tistega anonimca iz Sydneya. Priporočil bi mu, naj tudi on ustanovi tako organizacijo. Naslov naj ji da tak: BoKaKoPa. To je na kratko za: Bolj katoliški kot papež. Želim mu veliko uspeha, za člana pa mene ne bo dobil. — **Pepe Metulj.**

QUEENSLAND

Laidley. — Naj se spet enkrat malo oglasim, saj se že dolgo nisem. Zahvaliti se moram za oba lista, ki nam jih pošiljate, Ave Maria in Misli. V obeh je veliko lepega branja. O Mariji že tako odnekad rada berem vse, kar dobim. Dobila sem na primer tudi knjigo Tri božje poti in nisem mogla nehati, dokler nisem prebrala. V MISLIH pa posebno rada berem iz Popotne torbe misijonarja dr. Mikula. Zelo zanimivo piše in nas seznanja z drugimi rojaki po Avstraliji. Midva z možem Antonom zelo želiva, da bi MISLI dolgo ostale in bile vedno tako zanimive. Meni se zdi, da je vsaka številka boljša od prejšnje. Zlasti mi starejši, ki ne znamo dosti angleščine, si želimo še veliko let izhajanja tega lista. Sprejmite najlepši pozdrav. — **Ana Kustec.**

Brisbane. — Preko sorodnice, nekdanje uršulinske učiteljice v Škofji Loki, sem prejel naslednje poročilo in prošnjo: Pri Sv. Križu ob Krki pod Gorjanci, sedaj preimenovanem v "Pobočje", župnikuje g. Janko Kocjančič. Fara je silno siromašna, cerkev v slabem stanju. Župnik bi rad popravil cerkveno streho in orgle. Zbira darove, pa farani ne morejo dovolj zbrati. Obrača se na rojake iz svoje fare ali okolice, ki so v tujini, da bi načrt podprli. Vsak najmanjši dar bo hvaležno sprejet. — Podpisani je pripravljen sprejemati darove in odposlati. Enako urednik MISLI. Da bo položen temelj naprošeni zbirki, sem položil v ta namen na stran iz svojega prva dva funta. Kdo bo prvi priložil svoje? — **Janez Primožič,** 39 Dickenson St., Carina, Brisbane, Qld.

VICTORIA

Pascoe Vale. — Naprijetno me je zadelo, ko sem v zadnji številki videl pod napisom Z VSEH VETROV "Iz Trnovega na Krasu." Pa naj bo, saj si mislim, da kraja ni urednik tako krstil. Kdor ga je, prav gotovo ni bil nikoli tam. Če bi rekel: Trnovo pod Krasom, bi bilo gotovo bolj primerno. Kaj bi rekli ljubljanski Trnovčani, če bi kdo o njihovem kraju zapisal: Trnovo na Barju? Včasih so rekli: Trnovo pri Ilirski Bistrici. Po novem je pa menda samo Ilirska Bistrica, ki je na račun Trnovega postala mesto. Brlekovo družino sem dobro poznal, seveda v sestavku omenjenih treh velikih mož ne, ker so bili zdoma. Toda mlajše tri prav dobro. Bili so polbratje prvim, ker je bil oče dvakrat oženjen. Bili so dobri pevci na koro, posebna Marička s krasnim altom, brata pa basista. Kako se zadnje čase imajo, mi ni znano. Vem, da so bili dobra in verna družina, vseskozi zavedni Slovinci. — **Jože Grilj.**

Misli, May, 1965

Moonee Ponds. — Lepo se zahvalim za redno pišljanje MISLI. Vsak mesec jih težko čakam. Ko jih preberem, bi že rada brala naslednje, pa moram čakati nanje cel mesec. Pa še kaj drugega! Čudno se mi zdi, da ljudje venomer tožijo, da jim gre slabo. Saj smo vendar prišli v Avstralijo brez vsega, ne moremo kmalu priti na zeleno vejo. Vsak si seveda želi, da bi bil čimprej pod svojo streho, seveda tudi plačano. Tako gotovo tudi duhovnik. Pa duhovnik ne zida le zase, cerkev bo za vse Slovence. Zato se ne dajmo preveč prositi, darujmo vsak po svojih možnostih, da bomo prej hodili k maši v lastno cerkev. In ne pozabite priti k igri v soboto 29. maja. Bo zelo lepa in vse bridkosti boste pozabili tisti večer. Na svidenje vsem! — **Marja Urišč.**

St. Kilda. — Oprostite moji zamudi glede poravnave naročnine za MISLI. Za list sem zvedel kmalu po prihodu v Avstralijo, ko nas je v Matravilnu obiskal v hostelu p. Valerijan Jenko iz Sydneya. Obiska smo bili zelo veseli. Potem smo se selili v Viktorijo, pa tu sem imel "smolo". Poškodoval sem se pri delu, ko sem padel z lestve. Hvala Bogu, sedaj je že vse dobro in za naprej hočem biti med rednimi plačniki lista MISLI. Iskreno podravlja **Ivan Marin.**

WESTERN AUSTRALIA

Belmont. — K vsoti za naročnino prilagam skromen dar za cerkev v Melbournu. Želim, da bi mogel kmalu v bodočnosti obiskati novozgrajeno cerkev in tudi Lurško votlino poleg nje. Pred 12 leti me je ladja pripeljala v Avstralijo in smo se ustavili v Melbournu. Od tam sem potem odpotoval v Perth, toda zmerom čutim, da bi moral Melbournu biti moj "drugi rojstni kraj." Ko berem o ljudeh in dejavnostih tam, me zmerom nekaj vleče tja. Zdi se mi, da je Melbourne tudi narodnostno zelo razgiban. Naj bo lepo pozdravljen! — Poseben pozdrav tudi našemu g. dr. Mikuli. Že dolgo ni nič napisal o "sončni Zapadni Avstraliji", le kdaj misli spet priti med nas? Podoba je, da ga je vzhodna stran našega kontinenta popolnoma vase potegnila. Škoda! — **Maks Namestnik.**

Pripomba: Prav te dni je "zaželeni" gospod odpotoval proti Perthu. Le dobro si ga oglejte in naslišite. Pojejte ga pa nikar, zakaj tudi tu na vzhodu ga radi vidimo in slišimo. — **Ur.**

VNEBOHOD GOSPODOV

Zapovedan praznik v četrtek 27. maja. Posebne službe božje za Slovence ne bo, po vseh cerkvah v vaši bližini bodo tudi večerne sv. maše. Poizvedite in in se ene udeležite!

AKCIJA ZA DOM — ODPRTO PISMO

Draga rojak in rojakinja:—

Vem, razočarana bosta. Pričakujeta, da se bo v naslednji vrstici bralo: Naša Akcija je že dosegla naslednji mejnik na svoji poti, ima namreč že 2.000 funtov v blagajni. Tako bi želela vidva brati, jaz bi pa še bolj želela tako zapisati. Ker tega ne morem, sem hudo razočaran — z vama vred.

Le zakaj je prišlo do tega razočaranja? Če hočemo biti odkriti, si bomo priznali, da zato, ker sta vidva pozabila poslati tiste funte, ki sem jih pretekli mesec "žical" od vaju. Upam, da bo odslej boljše in to bo ozdravilo vse razočaranje, vse bolečine.

Nekaj lepega se obeta za **soboto 29. maja v prid naši Akciji. VESEL VEČER S PLESOM** bomo takrat imeli na ladji. Izvolili bomo kraljico večera in slovenskega Neptuna. Predsednik društva

Jože Čuješ bo prevzel in vodil velik del prijazne zabave.

Vstopnice so dosegljive samo na rezervacijo, ki jo mora spremljati plačilo. Ladja ni velika in more sprejeti le omejeno število udeležencev. Ne odlašajte z nabavo vstopnic! Lahko jih boste dobili osebno v soboto 22. maja pri igri RAZVALINA ŽIVLJENJA v Paddingtonu, lahko pa tudi po telefonu pri podpisnem, ali pa pri p. Valerijanu in Vinku Ovijaču.

Nikar ne zamudite te prijetne vožnje širom po Sydney Harbourju! Godba se za ta večer posebej pripravlja, veseli je boste. Tudi za vse drugo je preskrbljeno: jedača, pijača itd. Na svidenje!

Finančno stanje Akcije izkazuje vsoto £1300-16-9. Zahvala gre v prvi vrsti p. Valerijanu, ki je od dohodkov Karitas prireditve odstopil Akciji £ 91-0-0. Iskrena hvala!

Nadalje so dali po £1: L. Košorok, J. Čuješ, A. Poršek, p. Valerijan, A. Brežnik, R. Brežnik, F. Valenčič, V. Ferfolja, J. Cetin; po 10 šil: A. Vodopivec, V. Ovijač, I. Koželj in L. Mozetič.

Vidita, draga rojak in rojakinja, nekaj lepega sodelovanja le imamo. Če ne napredujemo po skokih, po korakih pa vendar. Zato zaupno čakamo tudi na tiste funte, ki sem vama govoril o njih pretekli mesec. Za naš naslov gotovo vesta, pa naj bo spet povedano: SDS AKCIJA ZA DOM, Box 122, P.O. Paddington, NSW.

Pozdrav! Vdani Rudi Brežnik

Čipka ...

s str. 135

mesta na deželi, kot mi je pravil. Prišel pa je, "da me spet vidi, se mi zahvali za takratno pomoč in mi vrne takratni začetni dar. "Res je segel v denarnico in mi dal sedem funtov. Po tolikih letih! Bil sem prijetno presenečen in vesel. Ne toliko za vrnitev denarja, ki sem ga že zdavnaj pozabil, bolj ob dejstvu, da mi po tolikih letih oseba pokaže hvaležnost . . . Povabil sem ga na kosilo, potem pa sva se poslovila. Sedem funtov več za cerkev. . .

Naslednji dan pa spet pozvoni naš hišni zvonec. Ko odprem vrata, najdem pred njimi istega fanta. Bil je fletno okajen in predno sva se pozdravila, mi je v eni sapi povedal: "Vse sem napravil in niti nimam dovolj, da bi se peljal domov. Vrnite mi tiste funte. . ."

Prijetno presenečenje prejšnjega dne se je spremenilo v čudne občutke. Kaj sem hotel: vrnil sem mu denar z nasvetom, naj gre naravnost na postajo, sicer bo revež zapravlil še to in šel res peš domov. Odšel je. Me res zanima, če je sprejel moj nasvet. . .

Upam, da fant ni pričakoval od mene še obresti, ko sem mu hranil en dan in eno noč tistih sedem funtov. . .

MODROST V PREGOVORIH

Osel gre le enkrat na led.

Bedak zna več vprašati, kakor deset modrijanov odgovoriti.

Ovca cela, volk pa sit, oboje res ne more bit. Kdor nima v glavi, naj ne tišči na visoko. Pes, ki molči in nič ne laja, globoko zobe zasaja. Dobro orodje je pol mojstra.

ga zoba časa. No, tedaj bo Avstraliji že prav malo mar smešno — poraznih kritik iz Evrope, Kanade ali Azije! Šla bo svojo pot, gledala bo v svet skozi lastne oči, uveljala se bo v sožitju narodov in sistemov na sebi prikladen način. Naslanjala se bo na jačje prijatelje. Canberra "brez duše" — blagor ti! Duša in srce vse Avstralije moreš poslati, ako bodo le vsi Canberčani poplemenitili svoje duše v Bogu. Za ta vzvišeni cilj se izplača vsak napor, pa tudi vsaka denarna žrtev, ki jo bomo doprinesli za novo katoliško katedralo, biser Canberre, vsenarodno svetišče!

Snowy in Riverina. Vse poti vodijo v Rim, pa tudi v Canberro in zopet ven iz nje. Najprej preko Coome v Snowy Mountains, kjer se je vrtanje in sestreljanje prevladalo na južno stran. Tam je sedaj novo taborišče **Jindabyne**, poseljeno tudi z mnogimi našimi fanti. Z ogromnim nasipom bodo zajezili Snowy River, da bo preplaval vso divno dolino in stari Jindabyne do vrha cerkvice na klancu. . . Zato že nastaja novi, moderni Jindabyne, turistično mesto na vzvišenem pobočju. . . Tam vodita naša krdela naša moža Romeo Iskra in Pavle Kersikla, oba vedno budna in pripravljena pomagati našim do trdega dela in dobrega

zaslužka. Morda čez leto se bo stara naselbina že potapljala v sinjih valovih ogromnega jezera in po njem bo bliz' Kosciuska motorni čolnič plaval. . . V poslavljaajoči se cerkvi na klancu smo obhajali božjo službo. Lepo so se uvrščale v slovenske mašne molitve naše štiri družine: polnoštevilno zbrani Iskrovi, Pavletkovi, Stražiščarjevi in Žagarjevi, vsi blagoslovljeni in srečni z mladim zarodom. Na sam lanski božič je bil tu krščen prvorojenček Romejev in Tončkin r. Zoretič — nadebudni Romeo Iskra. Botrovala sta Nikola in Darinka Zoretič. Romeo je posebno naročal pozdrave vsem svojim prijateljem in povabilo na obisk. Tudi sam pošepetam, da obilne gostoljubnosti gospodinje Tončke ne bo pogrešal, kdor se zateče pod Romejev kriv. Kjer je dosti dela, tudi jela ne primanjkuje. Za svežo "poplavo" pa skrbi bližnji moderni hotel, kateremu so napovedale ženske neuspešen boj. . .

V **Island Bend** me je peljal Romeo. Tam se delo že zaključuje. V povečani, prenovljeni planinski cerkvi smo obhajali z našimi fanti zborna slovensko mašo in fantje so odgovarjali tako skladno, glasno in navdušeno, kot še nikjer drugod. O da bi jih bili slišali vsi Slovenci širom Avstralije, da bi dobri zglede potegnili za seboj vse, ki le molčijo ali pa komaj mrmrajo — pa gotovo ne v samem strahu božjem! (Dalje drugič.)

Nova cerkev: Khancoban, Snowy

STROKOVNO IZVEŽBANI DELAVCI

AVSTRALIJA NUJNO POTREBUJE strokovno izvežbanih delavcev, ker se jih letno priglasilo okoli deset tisoč premalo. Dovolj pa je tudi mladih ljudi, ki so zamudili priliko, da bi izučili v kaki strok ali pa so morali učno dobo prekiniti; zlasti med priseljenci jih je dosti, ki bridko občutijo in obžalujejo, da nimajo priučenega poklica. Tej potrebi in zamudi je hotela odpomoči vlada.

Zvezni minister za delo McMahon je sam dal vsa potrebna pojasnila: Zvezna vlada financira šestmesečno učno dobo vajencem, starim 20 in več let, jim nudi vse potrebne knjige in krije stroške za preživljanje, brez ozira na to, ali imajo zrelostno spričevalo (Leaving Certificate) ali ne. Mora pa delodajalec obljubiti, da bo po polletnem šolanju na državne stroške sprejel svojega vajenca vsaj za dve leti zopet v službo, kjer bo delal pod strokovnim nadzorstvom in za polno

plačo. "Imamo 20 služb na razpolago za vsakega, ki bi se rad posvetil elektromehaniki, kovinarski ali gradbeni industriji za motorje in prevozna sredstva". Pa tudi gradbeni podjetniki (zlasti v Canberri) iščejo strokovno izvežbanih zidarjev, mizarjev, pleskarjev, instalaterjev.

Vsako leto je treba 30.000 strokovno izvežbanih delovnih moči več. Zadnji dve leti, odkar ta vladni načrt posluje, se jih je pa priglasilo le 20.000 letno. To leto bo migriralo 18.000 kovinarjev v Avstralijo, da se široka luknja vsaj deloma zamaši.

Torej, fantje, možje, pa tudi mlajše ženske, niformirajte se, čim čitate ta članek, pri svojih delodajalcih in strokovnih uradih ter delavskih unijah. Vsi zamudniki na plan, še imate dargocnih prilik dovolj! — Dr. I. Mikula

NADALJNI DAROVI ZA SKLAD

M E S A R S K A

£ 4-0-0: Neimenovan, Vic. — £ 3-0-0: Jože Marinč.

I. Burnik

£ 2-0-0: Ivanka Student;

£ 1-0-0: Ivan Filipič, Štefčan Toplak Slavko Drezga, Danilo Volk, Al. Korošec, Al. Žičkar, Tone Logar, Fr. Tomazič, Mih. Ropret, T. Klinar, P. Arlič, Ang. Dodič, A. Hodalj, L. Dejak, J. Burgar, Feliks Kovačič, J. Habor, Fr. Vravnik, St. Vatovec, št. Boelckey, Tone Resnik, J. Klemenčič, Marjan Kocjan, J. Rotar, Ana Kuri, A. Čargo, I. Maurice, St. Ogrizek, P. Bižal, L.M. Martin, T. Vogrin, V. Koblar;

£ 0-10-0: Fr. Komar, F. Plazer, E. Kodre M. Recek, M. Brkovec, št. Šavle, Fr. Klun, št. Baligač, J. Božič, Mara Tavčar, Ana Renner, J. Jurin, Alb. Škerlj, Zorka Kovačič, G. Marinovič, Fr. Kovač, J. Breganti, A. Gjerek, Stane Belle, A. Cevec, Tilda Gilford, J. Kastelic, St. Šubic, J. Erpič, L. Furlanič, K. Meze, Jože Šanj, St. Fatur, V. Stojkovič, M. Uršič, I. Cetin, M. Adamič;

Šil.6: Marija Lalič; šil 5: Silva Brajdih

ZA P. PODERŽAJA: £ 12-0-0 več Neimenovanih; £ 2-0-0: Angela Vrasich, Marija Geluk, Jože Marinč; £ 1-0-0: Štefan Boelckey, Ana Kustec, družina A. Šajn, Jože Pohlen; šil. 10 R. Bogatec.

"Čitaj, čitaj, čitaj,
piši, piši, piši . . .
Če ne gre, izbriši!
Zopet piši, kuj in tuhtaj,
misli in se uči, išči fraze,
najfinejše uporabljaj le izraze!"

"Čitaj, čitaj, čitaj,
piši rajši manj,
tisto naj bo toliko bolj zrelo,
sveže, krepko in veselo!"

Za plačilo, ko si "suh", pogreznjen vase,
in ko več ne pesnikuješ,
posmehljivo pater:
"Primaruha, dobre dobre so klobase,
salamensko napreduješ!"

Urednikova pripomba:

Pesem umetna, z žolčem posuta?
Meni, bi menil, je posvečena.
Čudno skrivnostno je osoljena,
trpko uigibam: Poklon al klofuta?

IZ POROČILA O OBČNEM ZBORU "SLOVENSKO PRAVDE"

"SLOVENSKA PRAVDA", ki izdaja v Londonu dobro znani KLIC TRIGLAVA, je imela letos v marcu svoj VI. redni občni zbor. Razposlala je nato o občnem zboru "Poročilo za tisk". Iz njega povzamemo le nekaj odstavkov, ki utegnejo zanimati naše bralce.

V skladu z resolucijami V. občnega zbora je izvršni odbor Slovenske Pravde nadaljeval z akcijami informiranja tuje javnosti o stanju v domovini in o življenju slovenske manjšine v Avstriji in Italiji, zlasti pa v zvezi s cerkvenim položajem na Koroškem. V septembru 1963 je Slovenska Pravda priredila v Londonu seminar pod naslovom: "Kakšno politiko Zapada do Jugoslavije hočemo?" Precejšnje število povabljenih se seminarja ni udeležilo, ker so imeli pomisleke, da bi sedli za isto mizo z onimi, ki se politično z njimi ne strinjajo, čeprav ni imel seminar nobene zveze s politično ali organizacijsko opredeljenostjo. Intervjuje političnih osebnosti so nadomestili članki, ki so jih za Klic Triglava napisale za to objavljene osebnosti. Poročila o vprašanju "srbizacije Slovenije" in vprašanje ekonomskega izkoriščanja Slovenije s strani Beogra-

da še nista bili pripravljene za ta občni zbor, ker niso na razpolago vsi potrebni podatki in si je možno na podlagi posameznih vesti in glasov ustvariti zelo enostransko mišljenje."

Občni zbor je sprejel resolucijo, s katero je ustanovil TISKOVNO ZADRUGO KLICA TRIGLAVA kot samostojno ustanovo v okviru Slovenske Pravde, za tiskanje lista.

Občni zbor je sprejel resolucijo, ki priporoča izvršnemu odboru, naj prouči možnosti sodelovanja med vsemi demokratičnimi Slovenci zaradi zaščite slovenskih interesov, kjerkoli so ogroženi, in naj skuša pomirjevalno vplivati, če se med demokratičnimi Slovenci pojavijo spori, ki so posledica zaslepljenosti in pre nagljenosti posameznikov.

"Občni zbor je tudi sprejel resolucijo, ki pravi, da Slovenska Pravda izraža iskreno zadovoljstvo nad osebnimi stiki, ki so bili storjeni v domovini med katoliško in pravoslavno Cerkvijo; poudarja, da je to najboljša pot, ki vodi ne le do krščanskega zedinjenja, ampak tudi do medsebojnega sožitja južnoslovanskih narodov. . . da zavlada med njimi "božji mir".

TRETJA PLOŠČA ZBORA "TRIGLAV"

Je izšla v Melbournu sredi septembra

V s e b i n a :

Štev. I. — Plesna glasba — Ko dan se zaznava — Tam na vrtni gredi — Čutje me, čujte — Mornar — Tirolska polka.

Štev. II. — Zborovske pesmi — Slovenija goriška svita — Žabja svatba — Kako srčno sva se ljubila — Stoji, stoji Ljubljanca — Spet na vasi.

Cena plošči je £ 2-0-0

Lahko dobite še tudi prvo in drugo ploščo
Cena ista

V prodaji jih imajo: P. Bazilij v Kew,
uredništvo Slov. Vestnika in Vlado Trampus
17 Birchwood Ave., Fawkner, VIC.

V Sydneyu: p. Valerijan Jenko,

66 Gordon St. Paddington.

Za nakup se priporoča zbor TRIGLAV.

DARILNE POŠILJKE

živil in tehničnih predmetov (bicikle, motocikle, mopede, radijske in televizijske aparate, frižiderje itd.)

ZA SVOJCE V DOMOVINI

pošilja tvrdka

Stanislav Frank

CITRUS AGENCY

74 ROSEWATER TERRACE

OTTOWAY, S.A.

Telefon: 4 2777

Telefon: 4 2777

SOLIDNOST — POPOLNO JAMSTVO

— BRZINA —

SO ZNAČILNOSTI NAŠEGA POSLOVANJA

Dr. J. KOCE

G.P.O. BOX 670, PERTH, W. A.

1. ČE HOČETE ZAJAMČENO, SOLIDNO IN HITRO POSTREZBO GLEDE DARILNIH POSILJK Z ŽIVILI, ZDRAVILI IN TEHNIČNIMI PREDMETI (RADIO APARATI, MOTORNIMI KOLESII, BICIKLI ITD.)
2. ČE HOČETE DOBITI SEMKAJ SVOJO ZAROČENKO, SORODNIKA ITD. POVDARJAMO, DA IMA DR. KOCE PO TUKAJSNJIH ZAKONSKIH PREDPISIH PRAVICO DAJATI INFORMACIJE GLEDE VPOKLICA OSEB V AVSTRALIJO.
3. ČE HOČETE PRAVILNE PREVODE SPRIČEVAL, DELAVSKIH KNJIŽIC, PO-OBLASTIL, TESTAMENTOV ITD. PRODAJAMO SLOVARJE IN VADNICE ANGLEŠKEGA JEZIKA.

Zastopnik za N.S.W. Mr. R. OLIP, 65 Moncur St., Woollahra, N.S.W.
Tel. 32-4806

Zastopnik za Viktorijo. Mr. J. VAH, 2 Kodre Str., St. Albans, Vic.
Tel. 65-9378

PHOTO STUDIO

NIKOLITCH

108 Gertrude Street
Fitzroy, N. 6, Melbourne, Vic.

Se priporoča rojakom za naročanje
fotografij vseh vrst:

DRUŽINSKE ALBUME — POROKE —
OTROKE — PORTRETE — ŠPORTNE
SKUPINE — FOTOKOPIJE.

Nevestam posojam poročne obleke
po nizki ceni

Telefon JA 5978

